

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

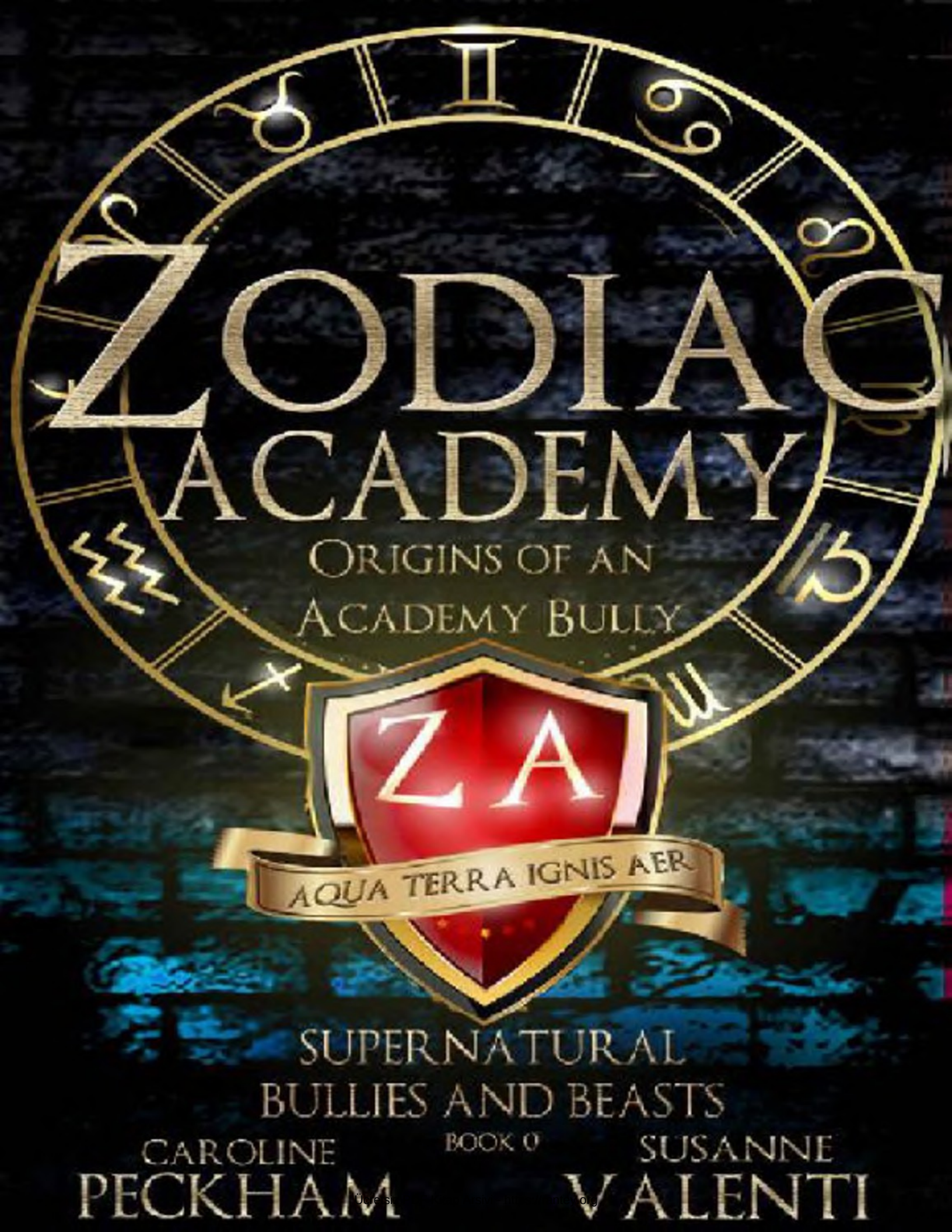
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ACADEMY

ORIGINS OF AN
ACADEMY BULLY

SUPERNATURAL
BULLIES AND BEASTS

CAROLINE
PECKHAM

BOOK 0

SUSANNE
VALENTI

Zodyak Akademisi: Bir Akademinin Kökenleri Zorba

(Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar Novella)

Bu, Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar Serisi'nden
beş yıl önce geçen bir ön roman.

[Zodiac Academy : The Awakening](#) ²Ağustos 2019'da
[yayınlanıyor ve yayınlanmadan önce sadece 0.99'a](#)
[satışta!](#)

İçindekiler

[Zodyak Akademisi: Bir Akademi Zorbasının](#)

[Kökenleri \(Doğüstü Zorbalar ve Canavarlar
Romanı\)](#)

[Zodiac Akademi'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.](#)

[Darius Acrux](#)

[Lance Orion](#)

[Darius Acrux](#)

[Lance Orion](#)

[Darius Acrux](#)

[Lance Orion](#)

[Darius Acrux](#)

[Lance Orion](#)

[Darius Acrux ve Lance Orion'dan daha fazlasını](#)

[ister misiniz? Darcy](#)

[Tory](#)

[Birinci Kitabı şimdi sadece 0,99'luk ÇOK ÖZEL SATIŞ](#)

[FİYATIYLA ön sipariş verin!](#)

[Başka bir ÜCRETSİZ kitap ister misiniz?](#)

Zodiac Akademi'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya Ağlayan ağaçta kaybolmak, derse geç kalmak için geçerli bir mazeret olarak sayılmayacaktır.

Haritayı daha yakından incelemek için üzerine tıklayın.

Darius Acrux

Babamı beklerken ayın gümüşi ışığı arazimizin sonunda toplanan suyun üzerinde birikiyor, ufku gümüş gibi parıldatıyordu. Bakışlarımı gölde tuttum, yüzüm kıpırtısızdı, ellerim ceplerimdeydi.

İçimi yakıp kavuran şiddetli heyecanı dizginledim.

Sonunda güçlerimin Uyanma vakti gelmişti. Henüz on beş yaşındaydım ve sihrimi yaşıtılarından üç yıl önce kazanacaktım ama yine de bu an yeterince erken gelemezdi.

Sihrimin serbest kalması için Zodyak Akademisi'ne resmi kaydımı beklerken çekeceğim eziyeti hayal bile edemezdım. Ve uzun zamandır ilk kez, Göksel Konsey'in bir Varisi olduğum için mutluydum. Dört yönetici aileden birinin en büyük oğlu olarak, diğer Fae'lerin sadece hayal edebilecekleri bazı ayrıcalıklara sahiptim ve bu da onlardan biriydi.

Diğer üç Varis, Caleb, Seth ve Max ile birlikte, doğuştan gelen hakkımı kucaklamak ve Elementlerin öpücüğünü tenimin altında hissetmek üzereydim. Bir hafta geçirecektik. Zodiac Akademi'de neler sunulduğunu örneklemek Resmi kaydımıza kadar üç yıl boyunca özel ders almadan önce geçici öğrenciler.

Katıldığımız zaman büyücülük eğitimimizde o kadar ilerlemiş olacaktık ki, sosyal düzenin en tepesinde yerimizi alabileceğimiz kesindi. Sadece doğru olduğu gibi

Krallıktaki en güçlü dört ailenin oğulları için.

Şüphesiz diğer öğrencilerden bazıları bunu görecektir. ama dürüst olmak gerekirse ne düşünecekleri umurumda bile değildi. Sadece kendi gücümün kontrolünü ele geçirmek istiyordum. Belki de onu yeterince iyi kullanmayı öğrenirsem, kendi hayatımın kontrolünü de biraz daha fazla elimde tuttuğumu hissedebilirdim. Yine de bu sadece bir yanılsama olacaktı. Benim yolum Annemle babam evlendikleri andan itibaren.

Hayatımdaki her şey, ana rahmine düştüğüm tarihe kadar planlanmıştı. Annem de babam da Ejderha Tarikatı'na mensuptu ve her ikisi de uzun bir saf kan soyundan geliyordu. Onlar

Güçlü bir Varis olabilmem için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, Aslan burcu olarak doğmama karar vermeye kadar. Ateş elementine sahip bir Ejderha Şekil Değiştiren her zaman kampüsteki en güçlü yaratıklardan biri olacaktı. Ve ondan sonra da her yerde.

Çocukken, sık sık bir çocuk olarak ortaya çıkmaktan endişe duyardım.

Başka bir Düzen'de yer değiştirme yeteneklerim nihayet ortaya çıktığında ve Solaria'nın tüm nüfusu olmasa bile tüm ailemin utancı ve hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kaldığımda. O zaman

Acrux ailesi Ejderhaydı. Eğer yanlış bir çekinik gen yüzünden Kurt Adam ya da Griffin'e dönüşmüş olsaydım, bunu asla unutamayacağımı biliyordum.

Neyse ki on birinci yaş günümde arkadaşım Seth dans ederken biraz fazla taşkınlık yapmış ve tüm doğum günü pastamı yere düşürmeyi başardı.

Kızgınlığım ve hayal kırıklığım, tam karşımda on üç ayaklı altın bir Ejderhaya dönüşmemle noktalandı.

Ailemin ziyafet salonunun ortasında.

Mobilyaları parçaladığım ve perdeleri ateşe verdiğim sırada insanların yolumdan çekilmek için çabaladığı anılarımın arasında, o güne ait bir görüntü her zaman gözümün önüne geldi. Babamın gözleri, benim dönüşüm geçirmiş halime bakarken tahmin ettiğimden daha büyük bir gururla parlıyordu. Dudakları bir gülümsemeye dönüşmüştü ve ellerini parıldayan pullarımın üzerinde gezdirerek ondan hiç görmediğim kadar kucaklamaya yakın bir dokunuşa bulunmuştu.

Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Ya da o zamandan beri. Ama birkaç uzun saniye boyunca, öfkesi yerine onayını kazanmanın nasıl bir his olduğunu anladım.

Ejderha formum artık iki katına çıkmış olsa da uçma ve ateş püskürtme sanatında ustalaşmıştım. Akla gelebilecek her şekilde, yine de bana bir daha asla öyle bakmayacaktı. Dönüşen bedenim artık neredeyse onun yeşil Ejderha formunun boyutlarındaydı ve neredeyse emindim ki sonunda ondan daha büyük olacaktı. Far formumda da muhtemelen daha iri bir adam olacaktım.

Neredeyse 1.80 boyumla hâlâ uzuyordum ve 5 santim daha uzasaydım, ona tepeden bakan ben olacaktım. Ben O günün geldiğini görmeye kararlıyım. Bana kazandırdığı tek şey onun sessiz ruh hali değişimleri olsa bile. Bu, haftanın her günü onun öfkesinden daha iyiydi zaten.

Arkamdaki mermer merdivenden yüksek topuklu ayakkabıların keskin tıkırtısı yaklaşıyordu ama ben sessiz nöbetimden dönmedim.

kapı aralığından. Etrafımda serin bir rüzgâr esiyordu ama ben bundan bir ürperti hissetmedim. Henüz büyüm uyanmamışken bile damarlarımdaki ateşle kanım ısınıyordu ve soğuk beni nadiren rahatsız ediyordu.

Annem yanıma geldiğinde, "Gömleğinin düğmeleri çözülmüş," diye yorum yaptı.

Boğazımın arkasından bir anlaşma sesi çıkardım ve o da altımdaki malzemeyi itmeye başlarken dudak büktü. Ben hiçbir girişimde bulunmadığım halde. Bana miras kalan siyah saçları başının arkasında özenli bir şekilde toplanmıştı ve makyajı mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Saçının bir teli bile yerinde değildi. Onu kırgın gördüğüm gün gerçekten de tuhaf bir gün olacaktı. En büyük oğlunun Uyanışı gibi önemsiz bir şey kesinlikle dış görünüşünün kaymasına neden olmazdı.

Benimle işi bitince tekrar uzaklaştı. Smalltalk ona göre değildi. Uzun konuşmak ya da anlamlı herhangi bir şey de değildi. Evin içinde tasarımcı kıyafetleri ve sütyeniyle dolaşan bir hayalet gibiydi. Onu yıllardır Ejderha formunda bile görmemiştim. Dönüşüm, dikkatlice planlanmış saç modelleriyle iyi bir uyum gösterme eğiliminde değildi ve eğer yapmak zorunda kalırsa

Bu iki şeyden birini feda edersek Ejderha olur. Kim?

Başınızın arkasında sımsıkı sarılmış bir tutam saç hissinin tadını çıkarmak varken, var olan en güçlü yaratığa dönüşüp bulutların üzerinde uçmaya ne gerek vardı?

Her neyse? Koyu renk saçlarım ve gözlerim dışında annemden pek bir şey miras almadığımı söyleyebilirim.

"Lütfen ben de gelebilir miyim?" Xavier'in yalvarışları kulaklarıma ulaştı ve küçük kardeşim Babamızı onu getirmesi için ikna etmeye çalışırken dudaklarımın kenarında eğlenceli bir gülümseme belirdi yolculuk boyunca. "Belki de bu kadar çok öğrencinin arasında olmak Ejderha formumu sonunda özgür kalması için cesaretlendirir," diye ısrar etti, bunu yapabilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu Babamı fikrini değiştirmeye ikna etmek için.

"Eğer kendi türünüzle vakit geçirmek Ejderhayı bedeninizden çıkarmak için hiçbir şey yapmadıysa, o zaman neden

Harpiler ve Griffinlerle karışmak bir fark yaratır mı?" Babam cevap verdi, yüzündeki alaycı ifade, benim ona bakarak onaylamama gerek kalmadan ses tonundan anlaşılıyordu.

Xavier dramatik bir iç çekişle rahatladı, hemen ardından babam saygısızca gürültü yaptığı için onu kulağından tuttuğu gibi bir feryat kopardı.

Babama bakmak için döndüm, kulağımı onun eklemlerinin tadından korumak için başımı saygıyla bir santim eğdim. Sarı saçları ve yeşil gözleri benimkilerle tam bir tezat oluşturuyordu ama onun kaslı yapısına ve güçlü çenesine sahiptim. Onda olan hiçbir şeye sahip olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu ama onun öfkesinin içimde yattığını biliyordum. Yine de kontrol altında tutma konusunda ondan daha iyiydim. Tabii ki, benimle konuşacak kimsesi yoktu. kötü ruh halini serbest bıraktığında onu azarladım. kendini bastırma ihtiyacı hissetmediğini varsayıyordu. Solaria'daki en güçlü dört Fae'den biri olarak kimse ona karşı duramazdı. Sadece diğer üç Konsey Üyesi büyü ve kudret bakımından ona denkti ve öfkesinden sadece onlar

korunabiliyordu. En azından çoğu zaman.

"Gel, Darius," diye tersledi. "Geç kalmak istemeyiz."

Cebinden ipek bir çanta çıkarırken ona doğru ilerledim, yarım saattir burada beklediğimi ve beklediğimiz kişinin o olduğunu belirtmemek için dilimi ısırdım.

Annem yeniden ortaya çıktı ve bakışları Xavier'in bir kez daha etrafa dağılan siyah buklelerine takılınca iç çekişini bastırdı. Kardeşim birkaç adım geri çekilip yeşil gözlerinde hayal kırıklığı parlarken ona eğlenerek gülümsedim. O da gelmek istiyordu ve ben de bizimle gelmesini çok isterdim. Aslında seve seve

Seçme şansım olsaydı, onun katılımını annem ve babamınkiyle takas eder ve akademiye de bir araba alırdım.

Ama tabii ki bu bir seçenek değildi. Acrux ailesi sırf bir şeyi kanıtlamak için yıldız tozuyla gelecekti. Malzemenin bir servete mal olması ya da yolculuğun arabayla yarım saatten biraz daha fazla sürecekti. Önemli olan bunu karşılayabilmemiz ve diğer ailelere Ejderha Ateşi olmadan yıldız tozunun da olmayacağını hatırlatmaktı. Maliyetine bakılmaksızın herkes kullanabilir.

Babam parıldayan siyah yıldız tozunu eline alıp aramızda tutarken annemle omuz omuza durduk.

Gözlerim Xavier'inkilere takıldı ve ona sessiz bir yüzüme parıldayan yıldız tozları savrulurken veda ettim.

Dünya eğildi ve döndü, yıldızlar etrafımızda patlayarak bizi gümüşü ışıklarıyla yakaladı.

Zodyak Akademisi arazisi içindeki bir tarlanın ortasına bizi geri püskürttü.

"Ben de gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi Seth, beni karşılamak için öne doğru koşarken yüz hatlarını aydınlatan bir sırıtışla.

Kestane rengi saçları uzadıkça uzuyor, çenesine doğru sarkıyordu. Birkaç ay önce Caleb'la girdiği bir iddiayı kaybetmiş ve bir yıl boyunca saçlarını kesmemeye karar vermişti. Uzun saçlar ona tuhaf bir şekilde yakışıyor, gözlerinin içindeki vahşiliği daha da artırıyor. Bu stili kendim için denemeye karar verseydim annemin yaşayacağı dehşeti ancak hayal edebilirdim.

Seth kollarını bana doladı, tekrar çekilmeden önce parmakları bir an için boynumun arkasına uzandı. Kurtadam'a dönüşmeye başladığından beri giderek daha dokunaklı olmaya başlamıştı ve ben de onun tanıdık kucaklamalarını takdir ettiğini bildiğim bir anlayışla kabul ediyordum.

Doğuştan gelen davranışlarını, özellikle de sürüsünün bir parçası olarak gördüğü kişilerin yanında geri çekmesi zordu ve en iyi arkadaşları olarak diğer Varisler ve ben onun şefkatli kucaklamalarının ve hatta ara sıra sokulmasının başlıca hedefleriydik. Ejderhalar bizim sevgilerimiz konusunda çok daha çekingen davranma eğilimindeydi ama Seth'in kurtsu tavırlarında her zaman bir şeyler vardı bana garip bir şekilde özgürleştirici geldi.

Annemin dudaklarını sıkıca bastırması, bu konudaki görüşüme katılmadığını anlamamı sağladı ama bu kadar önemsiz bir şey için asla diğer evlerden birinin bir üyesine karşı konuşmazdı.

Caleb beni selamlamak için ilerledi ve kısa bir kucaklaşmanın ardından ona geniş bir gülümseme verdim. Tarikatı henüz ortaya çıkmamış olsa da bu gece çıkacağından hepimiz emindik. Ailesinin hepsi vampirdi ve büyülerini yenilemeleri gerekiyordu, diğer Fae'lerin kanı ve gücüyle beslenmek zorundaydılar. Ortaya çıkışları öngörülebilir olan tek Tarikat onlardı; büyüleri Uyanır Uyanmaz, Vampir yeteneklerini de geliştireceklerdi. Ailesinin soyu neredeyse benimki kadar saf olduğundan, dişlerinin büyüleriyle birlikte ortaya çıkacağı oldukça kesindi.

Max bize en son katıldı, koyu teni onu bir Siren olarak gösteren lacivert pullarla kaplıydı.

"Tek kelime etme," diye mırıldandı, derin sesini renklendiren bir utanç izi vardı. Hâlâ bir şey söylememiştii. Dönüşümlerinin kontrolünü oldukça kazandı ve ne zaman yüksek duygular yaşasa, bunaldı ve pulları ortaya çıktı.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye cevap verdim ve Siren gücüyle eğlencemin bir kısmını kendine çekebilmesi için kolumu ona doladım.

Sevincimin bir anlığına ona da geçtiğini hissettiğimde Max bana sıırttı ama babamın bakışlarının üzerime çevrildiğini hissettiğimde elimi omuzlarından çektim. Parazit Tarikatları besleme konusundaki hislerini birden fazla kez açıkça belirtmişti: Bir Siren ya da Vampirin büyümden beslenmesine izin vermenin beni zayıf göstereceğine inanıyordu. Onlar kaynaklarını alt etmeleri gerekiyordu ve kendimi sunmam Max ya da Caleb'in

benden daha güçlü. Yine de onunla aynı fikirde değildim; neden arkadaşlarıma gücümün bir kısmını sunmayayım ki? ihtiyacı var mıydı? Kendiminkini kolayca yenileyebilirdim ve eğer onları mutlu ediyorsa bunda bir sakınca görmüyordum.

Konuyla ilgili kişisel hislerime rağmen Babamın istediği gibi Max'ten uzakta. Sırf bir şeyi kanıtlamak için eve döndüğümde başımın ağrmasına değmezdi.

"Hazır olduğunuzda başlayabiliriz," diye seslendi bir kadın ve ben diğer Varislerin ötesine baktığımda onun bizi beklediğini gördüm.

tepenin zirvesinde. "Ben Profesör Zenith ve bu gece güçlerinizi uyandırmak benim için büyük bir zevk," diye mırıldandı, biz etrafında bir çember oluşturmaya çalışırken gözleri aç bir şekilde üzerimizde dolaşıyordu.

Kalbim beklentiyle biraz daha sert çarpmaya başladı. İşte o an gelmişti. İçimde hangi gücü barındırdığımı öğreneceğim andı. Yıldız burcum bu elementle bağlantılı olduğu için ateşi kullanabileceğimi zaten biliyordum ama

Elimde başka bir Element tutma umuduyla. Hatta belki de iki. Bu son derece nadir bir durumdu ama büyük büyükbabam ateşi, toprağı ve havayı elinde tutuyordu ve babam bu durumdan sık sık bahsediyordu.

Bunu da umuyordum. Belli belirsiz bana bakıp bakmayacağını merak ettim.

Üç Elementi kullanmayı başarırsam, Ejderha formumu ortaya çıkardığımda yaptığı gibi.

Profesör Latince seslenmeye başladı ve yıldızlardan yeteneklerimizi açığa çıkarmalarını isterken başımı gökyüzüne çevirdim.

Kalbim kaburgalarıma doğru vahşi bir melodiyle çarparken

bakışlarımı Kuzey Yıldızı'na sabitledim. Yağmur damlaları

yanaklarıma ve kirpiklerime sıçrayan suyla gözlerimi kırptırdım. Göğsümde bir ağırlık oluştu ve sanki su beni dolduruyor, derimin altına kayıyor ve orada kendine bir yuva yapıyordu.

Max sol tarafımdan bir kahkaha atana kadar bunun ne anlama geldiğini fark etmemiştim. Dikkatimin ona kaymasına izin verdim ve gökyüzünde tek bir bulut olmamasına rağmen onun da yüzünde parlayan suyu fark ettim. Caleb'in ağzı ikimizi incelerken eğlenceli bir sırıtışa dönüşmüştü ve yağmur sonunda yavaşladı.

"Tebrikler Max ve Darius," dedi Profesör Zenith cesaretle. "İkiniz de suyun gücüne sahipsiniz."

Bu bilgi kırıntısını kafamda oturtamadan tekrar Latince seslenmeye başladı ve ben de havanın gücüne sahip olup olamayacağımı görmek için bekledim.

Seth'in kahkahası dikkatimi ona çekti, saçları hissedemediğim bir rüzgarla dalgalanıyordu ve ben hayal kırıklığı anını bir kenara iterek arkadaşım adına sevindim.

Profesör, "Tebrikler Seth ve Max, ikiniz de hava yeteneğinizi kullandınız," dedi.

Max Cheshire Kedisi gibi sırıtıyordu ve onu suçlayamazdım. Şimdiden iki hediye almıştı. Babası heyecanla alkışlamaktan kendini alamıyordu ve ben de kendimi oğlu için duyduğu coşkuyu açıkça ortaya koyarken buldum. Bakışlarımı ayıramadan onu izlerken Profesör bir kez daha yıldızları çağırıyordu.

"Tebrikler Caleb ve Seth, ikiniz de dünyanın gücünü elinizde tutuyorsunuz."

Sonunda Max'in babasından gözümü ayırdığımda, iki arkadaşımı bir an önce orada olmayan sarmaşıklar ve çimenlerle sarmaş dolaş buldum. Büyük büyükbabamla boy ölçüşemediğimi fark ettim.

Babam hayal kırıklığına uğradığını belli edecek kadar yüksek sesle iç çekerken üç gücü bir arada tutma becerisi.

Yüzümün bunu fark ettiğimi, hatta umursadığımı göstermesine izin vermeden hoşnutsuzluğunu yuttum.

Isı aniden bacaklarımın etrafında alevlendi ve sıcaklık uzuvlarımdan ruhuma doğru yayılırken bir ateş halkası yeri yaktı.

"Bu çok hoş!" diye bağırdı Profesör. "Her biriniz iki Elemente sahipsiniz!"

Dikkatimi bedenimde kıvranan büyüden çekip Caleb'in bacaklarının etrafındaki otların da yandığını gördüm.

Bana heyecanla sırıttı, azı dişleri göründü. ve Vampir Tarikatı'nı onaylıyordu. Seth ısırılmaktan korkuyormuş gibi yaptı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Caleb'in annesi sevinç gözyaşları dökerek öne atıldı ve kollarını Caleb'in boynuna doladı. rahatsız edici bir his içimi burktu.

Yüzümde bir gülümsemeye aileme döndüm ki Annemi kompakt aynada makyajını incelerken bulduğumda babam kesinlikle sıkılmış görünüyordu.

"Oh iyi," dedi, arkadaşlığımızın ışığında sesinin seviyesini koruyarak. "Belki de üç kişiyi dizginleyecek kişi kardeşin olur."

Buna karşılık vermemek için dilimi ısırđım ve yüz hatlarımı her zamanki sıkılmış ifadesine döndürürken bir kez daha ondan uzaklaştım. Arkadaşlarımdın hepsi heyecanın ve ailelerinin onayının tadını çıkarıyordu ve ben de açık sevgi gösterilerine bakmamaya çalıştım. Benim ailem sevgi göstermezdi. Açıkça ya da özel olarak. Biz güçlü, sağlam ve sarsılmazdık. Bir Ejder'in başkalarına ihtiyacı yoktu. Kendi başımızın çaresine bakabilirdik.

Seth ailesinin arasına girmişti ve anne babası ile üç küçük kız kardeşi onun heyecanını paylaşırken onu okşuyor ve seviyorlardı. Herkes başka kardeşleri de buradaydı ve elimde olmadan Xavier'in de bize katılmasına izin verilmesini diledim. Ailem katılmasa bile o benim heyecanımı paylaşırdı.

Seth'in annesi baktığımı fark etti ve beni onlara katılmaya teşvik etmek için kolunu uzattı. Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim, annemle babama baktım ve kendimi bir Kurt Adam'ın burnunu sokma seansının ortasına atarsam babamın kendi kendini mi patlatacağını yoksa buradaki herkesin önünde bir daha böyle bir şey yapma arzusunu benden söküp alacağını mı merak ettim. Muhtemelen ikincisi. Seth'in annesine kibarca gülümseyerek döndüm. uzaklaştı ve gözlerindeki acımayı fark etmemiş gibi davrandı.

Dikkatimi derimin altında kaynayan yeni güce verirken tepeye doğru birkaç adım attım ve dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamadım.

Damarlarımdaki büyü dışarı çıkmak için savaşıyordu ve hem alevlerin hem de sıvının nazik okşayışını hissedebiliyordum

etimin içinde geziniyordu. İki Unsur birbirinin zıttıydı ve içlerindeki karışık okşama beni daha önce hiç hissetmediğim kadar özgür hissettirdi.

Avuçlarım karıncalandı ve kalbim hızla çarptı. İşte bu kadar. Ben Sonunda kendi gücümü talep ettim. Ve onu özgür bırakmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi arzuluyordum.

Lance Orion

"Pitball Kupası'nın galibi Zodiac Akademi!"

Dünyadaki hiçbir ses Zodiac Akademi'deki son maçımı kazandıktan sonra maç sonrası kopan alkış tufanını geçemez.

Diğer öğrenciler adımı haykırırken ve okulumuzun altın ve kırmızı renklerini taşıyan bayrakları sallarken Pitball sahasının tam ortasında bir kraldan farksız bir şekilde duruyordum.

İlk yarıdan beri oyun bizim elimizdeydi. Omega Akademi'nin rakibi o kadar kötüydü ki maça hiç çıkmasalar da olurdu. Ama onlar gelmeseydi, biz de gelemezdik. Kızlarını yendi ve onlara gerçek kazananların neye benzediğini gösterdi.

Üzerimdeki yüksek kubbeli çatı stadyumdaki gürültüyü on kat artırıyordu. Burada bir tanrıyım. Tüm Solaria'da en sevdiğim yer burasıydı.

Hayatımın yolu benim için uzun zaman önce seçilmişti ama ben bu yoldan sapmaya kararlıydım. Kaçmak için hangi karanlık, ıssız yolda tek başıma yürümek zorunda kalırsam kalayım. Ama o an ıssız görünmüyordu, tanrısal görünüyordu.

"Orion, tişörtünü giy ve sahadan çık!" Koç saha kenarından seslendi, gümüş saçları terden alına yapışmıştı.

Bir maç sırasında her zaman heyecanlıydım ve bu maç yılın son maçıydı. Artık mezun olmak üzereydim, benim bir altın madeni olduğumu biliyordu. O Lance Orion'a koçluk yapan adam olmak istiyordu.

Solarian Pitball Ligi'ne girmeyi başardı. Ve bu artık sadece bir hayal değildi. Gelecek hafta, Lig için seçmelere davet edildim. Gerçek lig.

"Orion!" Koç havladı ve ben de sırtarak son bir saniye için ismimin çığlıklarını içime çektim. Ait olduğum yerin burası olduğunu söyleyen bir heyecan vücudumda bir yol açtı.

Soyunma odalarına gitmekte olan takımımın peşinden koştum ve birkaç takım arkadaşımıyla omuz omuza çarpıştım. Waterback, Cindy, Koç bizi serbest bıraktıktan sonra bana partiye hazır olduğunu söyleyen bir bakış attı. maçın play-by-play'i. Her hatayı, çukura daha fazla top sokabileceğimiz her yolu anlatırdı. Ama bu beni rahatsız etmiyordu; havada yürüyordum. Dünyadaki hiçbir şey beni bu yükseklikten aşağı indiremezdi.

Bir duş ve Koç'un yaklaşık otuz dakika süren iğnelemelerinden sonra soyunma odasından çıktık ve tribünlere doğru yola koyuldum. Devasa stadyum sessizleşmeye başlamıştı, saha hala Ateş Elementallerinin vuruşlarından dolayı yanıyordu. Bazı profesörler başka bir gün için yeniden tamir etmeye çalışıyorlardı. Ama bu benim için sondu. Zodiac'taki son maçımdı. Ve her ne kadar üzgün olsam da

Dört yıl boyunca evim olan akademiye veda ederken, yeni hayatıma başlayacağım için çok heyecanlıydım. Annemin kaderim hakkında tek bir söz söyleyemeyeceği çok daha iyi bir hayat.

Kalbim davul gibi çarpıyordu ve haftalardır özlediğim kızı ararken yüzümdeki sırtışı silemiyordum.

"Lance!" sesi kulağıma çarptı ve arkamı döndüm. Boşalan tribünleri yarılamıştım ki, öğrenci grupları bana iltifat yağdırarak yanıma gelmeye çalıştı. Sirenler Mutluluğumdan beslenmek için ellerini kollarımın üzerinde gezdirdiler ve ben onları silkeleyecek kadar umursamadım. Bugün boşa harcayacak çok şeyim vardı.

Birkaç sıra aşağıda kız kardeşimi gördüm, topuklarının üzerinde sallanırken bir sosisli sandviç sallıyordu. Bizi ayıran koltukların üzerinden atladım ve sırtarak elindeki yiyeceği kaptım.

"Teşekkürler Clara," dedim bir lokma ekmeğin etrafında, sosis ve ketçap. Kelimenin iki anlamıyla açtım ve bu bir yanıma doyursa da diğer yanımanın çok daha özel bir şeye ihtiyacı vardı.

"Hey bela." Clara gülümsedi. Kız kardeşim benden bir yaş büyük ve bir baş kısaydı. Annemin günde on kez övdüğü, akli başında olan oydu. Ben ise annemin beni kucakladığından daha sık kulağıma vurduğu asi bir kızdım. Birbirimize tamamen zıttık ama o geçen yıl Zodyak Akademisi'nden mezun olduğundan beri onsuz kaybolmuştum.

Dünyada Clara'dan başka güvendiğim kimse yoktu. Ve o gittiğinden beri ona ne kadar güvendiğimi fark ettim.

"Orada bir profesyonel gibi oynadın." Kaşlarını oynattı ama gülümsemesi gözlerine pek değmiyordu. Ve eğer yanılmıyorsam, onu son gördüğümünden daha zayıf görünüyordu. "Yine de kafadaki sorunu çözene kadar Lig'de oynamana izin vereceklerini sanmıyorum."

Bir elimi nemli saçlarıma soktum ve kurutmak için avucumdan sıcak hava gönderdim. "Ne sorunu?" Alay ettim.

"Büyüklüğü." Sırıtarak alnıma bir fiske vurdu.

Bir kahkaha attım. "Bunu aklımda tutacağım." Yeleğini çekiştirdim. "Düşük karbonhidratlı, yağsız, eğlenceli olmayan bir diyetle değilsin. Sen?"

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır."

"O zaman kız kardeşimin üçte biri nereye gitti?" Alay ettim ve o da dudaklarını büzdü. Her zaman ufak tefekti ama bu, müdahale edilebilecek düzeyde bir zayıflığın sınırındaydı.

Yorumumu omuz silkerek geçiştirdi ve ben de bu işin peşini bırakmam gerektiğini düşündüm. Eğer bu onu mutlu ediyorsa tamam, ama kızların figürlerinden memnun olmak için neden havadan yaşamak zorunda olduklarını anlamıyordum.

Gözlerim merdivenlerin dibinde toplanan bir grup birinci sınıf kızına kaydı. Bana bakıyorlardı ve birbirleriyle kıkırdıyorlardı. Büyü depolarımı geri kazanmak için iyi bir fırsat gibi görünüyordu ve dişlerim buna karşılık olarak daha da keskinleşti, yumuşak etlerine batmak için can atıyordum.

Clara kaburgalarımı dürttü ve ben de muzip bir gülümsemeyle bakışlarımı ona çevirdim. "Hâlâ birinci sınıflarla mı vakit harcıyorsun?" diye takıldı. "Onlardan çok daha büyük, daha lezzetli balıklar olduğunun farkında mısın?"

Omuz silkerek, "Duble Element kıdemlilerim var," dedim. "Yine de zaman zaman farklı bir şeyin tadını sevmediğim anlamına gelmiyor."

Son sosislîmi bitirdiğimde beni itti ve merdivenlere
yöneldik, gözlerim kızlara kaydđ

Tekrar.

"Git beslen," dedi Clara öfkeyle. "Aklın başına geldiğinde seninle konuşmak istiyorum. İşin bittiğinde benimle stadyumun dışında buluş." O koşarak uzaklaştı ve ben de omuzlarımı geriye attım, dört kıza doğru merdivenlerden inerken avımı görüş alanıma kilitledim.

"Merhaba," dedi biri uysalca, bir diğeri ise göğsünü olabildiğince ince bir şekilde dışarı itti.

Ama onlardan birini odama davet etmek için burada değildim. Tek bir şey istiyordum. Ve büyük dudaklı sarışın bunu biliyor gibiydi.

Bir bileğini kaldırdı, gözleri parlıyordu, açıkçası teklif etmese bile alırdım. "Maçtan sonra açlıktan ölmüş olmalısın."

"Açgözlü," diye onayladım, kolunu yakaladım ve bir an bile tereddüt etmeden dişlerimi bileğine geçirdim.

Sıcak, metalik kan dilimin üzerinde yuvarlandı ve ben Anında onun sihirli kuyusuna bağlandım. Onu kendi bedenime çektim, gittikçe daha fazla, dünya yok olana ve içimdeki güç geri gelene kadar ihtiyacım olan her şeyi aldım.

Hepsinden beslendikten sonra (çünkü neden olmasın?) Clara'yı bulmak için dışarı çıktım. Dünya Toprakları'nın inişli çıkışlı manzarası her yöne yayılmıştı ve yaz Esinti beni bir kucak gibi sarmıştı. Kalabalık stadyumdan dağılmıştı ve bir partinin sesi The Orb'a başlamak bana ulaştı. Formumu korumak için alkolü bırakmıştım. Hayalim daha çok

hatırlayamadığım birkaç geceden daha önemliydi. Ve bu gece de bir istisna olmayacaktı. Özellikle de uğruna kışımı yırttığım her şeyi elde etmeye bu kadar yaklaşmışken.

Kız kardeşim bir kayanın üzerinde oturmuş, bacaklarını altına katlamış, sihriyle oynarken önünde küçük bir yağmur bulutu yaratıyor, sonra da onu buharlaştırıyordu.

Yüz ifadesi gergindi, abanoz gözleri mesafeliydi ve ruhumun derinliklerinde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum.

Onun önünde durduğumda ellerimi ceplerime soktum.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

"Bir şey yok." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "Göksel Varislerin dün gece Uyandırıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet... ve?" Omuz silktim.

"Annem.... sadece Darius Acrux'a dikkat etmeni hatırlatmamı istedi, hepsi bu."

Dilimi yanağıma bastırdım, kızgınlığım derimin altında yarışıyordu. "Ve bunu bana kendisi söylemek için buraya gelemezdi, öyle mi? Sanki sezonun son maçıymış gibi. Ya da hayatımın zirve anıydı,

Gelecek hafta Solarian Ligi için seçmelere katılma şansı bulup bulamayacağımı belirleyecek."

Clara özür dileyen bir ifadeyle kaşlarını çattı. "O meşgul-" "Onu savunma," dedim sert bir şekilde, kızgınlıkla

denemek bile istemezdi. "Mezun olduğundan beri onunla çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Böyle yapma," diye içini çekti Clara. "Annemin nelerle uğraşmak zorunda kaldığını bilmiyorsun."

"Oh ve sen biliyor musun?" Omuzlarımdaki gerginlik artarken onu ısırdım. "Sen ne zamandan beri onun tarafındasın Clara?"

Dizlerine baktı ve kot pantolonundaki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Sadece Darius'a göz kulak ol, söylemek istediğim tek şey bu."

"Her zaman ona göz kulak olurum," diye homurdandım. ceplerimin içinde. "Ama bundan daha fazlasını istiyor. Ben kalın kafalı değilim. Küçük Acrux ailesi hayran kulübüne katılmamı istiyor. Ama ben ilgilenmiyorum."

Clara gözlerini kaçırdı, çilli yanaklarına renk gelmişti. "Tüm bu Pitball şeyleri sadece hayal, Lance."

Kalbim parçalandı. Hayatım boyunca bu konuda yanımda olan tek kişi kız kardeşim olmuştu. Ailemin izinden gitmemi hiç istememişti. O da istememişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Annemle birlikte çalışıyorsun," diye hırladım. "Öyle değil mi?" Kanımda ısı yükseldi ve avuçlarımda güç titreşti.

Hayatımız boyunca karşı çıktığımız her şey hakkında fikrini değiştirmesi için Clara'yı nasıl ikna etmişti? Annem Acrux ailesinin kişisel danışmanı. Bu da aslında onları mutlu etmek için karanlık büyüler kullanmasının şifresiydi. Tamamen yasadışı ve çok tehlikeli. Eğer hükümet bunu öğrenirse cehennem azabı çekerdi. Ve şimdi kız kardeşimi de bu karanlık kariyere bulaştırmışlardı.

Clara cevap vermedi ve öfke göğsümde sanki Hiç bilmediğim bir şey. Ona dik dik baktım. Ailemizin yaşadığı karanlık çifte hayatın ötesinde hayalleri olan inatçı kız.

"Sana nasıl ulaştı?" Sessizliğini koruduğunda talep ettim.

"O kadar da kötü biri değil. Onun bazı öğretilerini benimsemediğimizden değil, Lance. Biz her zaman karanlık sihir." Son kısmı fısıldadı ve ben de elimde olmadan omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. Bunu söylediğini birilerinin duymuş olması fikri dehşet vericiydi. Kara büyü yapmak yasalara aykırıydı. Ve eğer biri benim büyü yaptığımı öğrenirse Lig'de asla şansım olmazdı.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye tısladım, omurgam diken diken olmuştu.

"Kimse dinlemiyor," diye ısrar etti. Kollarını çekiştirerek bileklerini sıkıca kapattığından emin oldu. Kaşlarımı çattım, hareketi fark ettim ve onu çekiştirdim.

Beni durduramadan kolunu geri çekti. İnce bir kesik bileğini kapladı ve içimi bir öfke kapladı.

"Bunu neden iyileştirmedin?" Homurdandım.

"Tüm gücüm tükendi," diye nefes aldı, kolunu çekip kendisine yasladı. "Sadece birkaç kan büyüğü yaptım. oyun başlamadan önce arabaya bindim. Üzülecek bir şey yok."

"Delirdin mi sen?" Tısladım, kolunu tekrar yakaladım ve o suçlayıcı kesiğin izlerini yok etmek için bir iyileştirici büyü dalgası saldı. "Ne kadar zamandır bu işin içindesin?"

tamamen tükendi mi?"

Omuz silkti, dudaklarını büzdü.

"Clara," diye fısıldadım, endişe beni yiyip bitiriyordu. "O kadar sık kullanamazsın. Babam dedi ki-"

"Ben halledebilirim," diye ısrar etti, gözlerini bana devirerek. "Aşırı tepki vermeyi bırak."

"Değilim," dedim dişlerimin arasından. Böylesine lanet bir konuda nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi?

"Bak, sadece mezun olduğunda seni bekleyen bir iş olduğunu söylemeye geldim. Pitball Ligi'ne katılmaya çalış ama başarısız olursan..."

"Başarısız olmayacağım," diye hırladım, sesindeki şüphe karşısında kaslarım gerildi. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Beni her zaman desteklemişti. Denemelerime bu kadar yakinken takıma giremeyeceğimi söylemesi bile acı verici bir yumrunun oluşmasına neden oldu boğazımda düğümlendi. "Biz onun gibi değiliz," diye bastırdım, bağdırmamak için elimden geleni yaptım. Kız kardeşimle bağırma yarışına girmek istemiyordum. Ve yüzündeki ifade bana her halükarda kendini suçlu hissettiğini söylüyordu.

Clara bakışlarımı kaçırmaya devam etti. "Öyleyim." Sonunda tekrar bana baktı, gözleri aniden taş gibi sertleşmişti. "Ve bunu bu gece Acrux'lara kanıtlayacağım." Kayadan kayarak bana yaklaştı ama kendimi ondan hiç bu kadar ayrı hissetmemiştim. Kollarını bana doladı ve parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldarken kaskatı kesildim. "Olduğun kişiyi kucakla, Lance. Hayal edebileceğinden çok daha iyi hissettiriyor."

Otoparka doğru yürüdü ve ben öfkeyle arkasından bakakaldım.

Annem her ne yaptıysa, onu berbat yollarına ikna etmek için, büyük bir şey olmalı. Çünkü benim tanıdığım Clara asla ona katılmazdı.

savaşmadan. Ve ben de ne olduğunu öğrenecektim.

Darius Acrux

Zodiac Akademi'deki ilk günümü birinci sınıf öğrencileriyle birlikte derslere katılarak geçirdikten sonra okul liginin gördüğü en iyi performanslardan biri olarak tarihe geçecek bir maçta okulun Pitball Kupası'nı kazanmasını izledim.

Lance kendini aşmıştı ve geçtikten sonra profesyonel olarak oynaması için bir anlaşma teklif edileceğinden hiç şüphem yoktu.

gelecek haftaki seçmeler için. Aer House'un ortak salonunda dönmesini bekledim, dakikalar ilerledikçe parmaklarımın arasında küçük bir Pitball bayrağı çeviriyordum.

Etrafta pek fazla insan yoktu; öğrencilerin çoğu aşağıda devam eden büyük partiyi kutlamak için çoktan The Orb'a gitmişti. Ama ben

Kendim resmi bir öğrenci olmadığım için atadığım öğrenci danışmanım olmadan arazide dolaşıyordum. Her ne kadar diğer Varisler ve kendim söz konusu olduğunda Müdür Nova'nın sınırlarını test etmek istesem de, buradaki ilk gecemde bunu yapmanın muhtemelen en akıllıca hareket olmayacağını tahmin ediyordum.

Ayrıca, Lance'i görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ailelerimiz birbirine bağlıydı ve Orionlar Bize komşu bir mülk. Annesi babamla yakın çalışıyordu ve yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok akşamı ve hafta sonunu ailesiyle birlikte geçirmiştik.

Aramızdaki altı yıllık yaş farkına rağmen her zaman yakındık, arkadaştan çok kardeş gibiydik. Zodiac Akademisi'ndeyken onun varlığını özlemiştim ve biliyordum

ki

Aramızdaki mesafe sadece o imzaladıktan sonra büyüyecekti.

büyük bir Pitball takımına kadar. Ama aramızdaki bağ, ayrı geçen zamanın ötesine geçebilecek türdendi. Hayatlarımızı birbirimizden uzakta ne kadar uzun süre geçirirsek geçirelim, yeniden bir araya geldiğimizde sanki hiç zaman geçmemiş gibi her zaman tanıdık ilişkimize geri döndük.

Onun öğrencim olarak seçilmesinde babamın parmağı olduğu aşikârdı ama ilk kez bu işe karışmasına aldırış etmemiştim. Acrux ailesi her zaman bir şekilde Orionlarla iç içeydi ve bağlantılarımız hakkında dolaşan tek tük söylentilere rağmen, Lance ile paylaştığım şeyin sağlam bir dostluktan başka bir şey olmadığını biliyordum. Bu öyle bir şeydi ki, çok iyi bir nedeni olmadığı sürece ben oturmuş onu beklerken beni unutmazdı.

Ortak salonun kapısı, birinin gereğinden fazla bir güçle kapıya çarpan bir rüzgâr göndermesiyle patlayarak açıldı ve Lance sinsice salona girerken ben de sandalyemde öne doğru eğildim.

Kendimi ayağa kaldırırken, "Hayatının maçını kazanmış birine benzemiyorsun," diye yorum yaptım, Küçük bayrağı sehpanın üzerine bırakarak.

Lance'in kaşları bir an için çatıldı ve ben de ona kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim. Elini yüzünde gezdirdi ve yüzündeki kızgın ifadeyi yok etmeye çalışırken başını salladı.

"Üzgünüm, Darius. Seni bekletmemeliydim..."

"Sorun değil, dostum. Neyin var?" Ona yaklaşıp ve tüm saçmalıkları bir kenara bırakarak sordum. Bir şeyler olduğunu biliyordum.

onu yiyordu ve bana her şeyi anlatabileceğini biliyordu.

"Ben Clara," dedi dişlerini sıkarak. "Annemle birlikte çalışıyor."

Uzun bir nefes aldım. Xavier ve ben sık sık Lance ve Clara, ailemiz ve görevlerimiz nedeniyle belirli yolları izlemek zorunda olmasaydık yaşayabileceğimiz hayatların hayalini kuruyor.

İkisi için hayallerin gerçeğe dönüşme şansı kardeşim ve benim için olduğundan biraz daha fazlaydı ama içten içe bunun hiçbirimiz için olası olmadığını hep biliyorduk. aile çizgisinden gerçekten sapacağını düşünmüştüm. Eğer Lance gerçekten Pitball Ligi'ne girmeyi başarırsa, hayallerimi onun üzerinden yaşamayı planlıyordum. Benim yolum taşa kazınmış, çeliğe batırılmış ve dünyanın çekirdeğine zincirlenmişti. Taşınamaz. Değiştirilemez. İnkâr edilemez. Ama Orionlar için bunun böyle olması gerekmeyeceğine dair en ufak bir şans vardı.

"Bu onun için her zaman en olası sonuçtu. Akademiden bir yıl önce ayrıldı ve hiçbir şey bulamadı. başka," diye düşündüm. "Ve Stella Teyze'nin bir şey istediğinde nasıl olduğunu bilirsin." Akraba olmamamıza rağmen annesine her zaman teyzem derdim ve o da benim aileme aynı şeyi yapardı.

Lance öfkeyle homurdandı ve başını ellerinin arasına alarak ateşin yanındaki sandalyeye yığıldı. "Biliyorum," diye tükürdü. "Ama bir an için başka bir şeye sahip olabileceğimize kendimi inandırdım. Bir kez olsun kendimize ait bir şey."

"Hâlâ yapabilirsin," diye belirttim.

Lance başını salladı ama pek hevesli görünmüyordu. Clara gerçekten sevdiği tek aile üyesiydi ve onu kendinden kurtarmak için her şeyi yapacağını biliyordum.

"Bu gece ailenle bir şeyler çeviriyor," diye mırıldandı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi olmadığını biliyorum."

"Öğrenelim o zaman," dedim heyecanla.

Lance bana baktı, gözleri bir umut kıvılcımıyla parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?" Sırıtarak cevap verdim. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bu gece şehirde kalması gerekiyordu. Hâlâ otelde olup olmadığını öğrenebilirim."

"Yapın. Eğer henüz ayrılmadıysa o zaman oraya gider ve ayrıldığında onu takip ederiz."

Lance'in yüzü düştü. "Kulağa harika geliyor. Ama Clara da benim gibi bir Vampir; onun peşinden gizlice gitmeye çalışırsak geldiğimizi bir mil öteden duyacaktır. Ve eğer yeterince uzaklaşmasına izin verirse tespit edilmekten kaçınırsak onu büyük ihtimalle kaybederiz."

"Pfft," dedim küçümseyerek, sırtarak göğsümü şişirdim. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, Lance? Ben lanet olası bir Ejderha'yım. Onu gökyüzünden sessizce takip edebilirim ve bu gece yoğun bir bulut örtüsü var; beni fark etmek için hiçbir umudu olmayacak."

"Peki siz havadan gözetlemeye devam ederken ben ne yapacağım?" Lance sinirli bir şekilde sordu.

Lance'e yardım ederken babama karşı kendi küçük isyanımı yapabileceğimi fark ettiğimde sırıltışım genişledi.

Annesi.

"Hiç ejderhaya bindin mi?" Kaşlarımı cesaretle kaldırarak sordum.

"Ama..." Lance yükseltmek üzere olduğu itirazlara karşı dilini ısırdı.

Evet, bu Ejderha Loncası'nın kurallarına aykırıydı: Tarikatımın üyeleri tarafından yüzlerce yıl önce belirlenmiş eski bir kurallar dizisi. Ejderhalar asil yaratıklardı, asla yolcu ya da mal taşıyacak kadar alçalmazlardı. Ama Lonca kuralları kanun değildi. Kimse beni durduramazdı. gelenekleri görmezden gelmemi engelleyemez. Bunu deneyecek tek kişi babam olurdu. Ve Lance'i gerçekten gezintiye çıkarırsam ne yapacağını bir kenara bırakın, bunu yapmayı teklif ettiğimi bile bilse muhtemelen beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ama umurumda değildi. Onun kurallarına göre yaşamaktan ve gündemini takip etmekten bıkmıştım. Benim Güçler Uyandırılmıştı ve babamın çizdiği yolu körü körüne takip etmek yerine nasıl bir adam olacağımı seçmek istiyordum. Evet, belki biraz çocukça bir isyan hareketiydi ama umurumda değildi. Çok uzun zamandır onun kurallarına göre yaşıyordum. Ve bu gece en azından bir tanesiyle işim bitmişti.

Aer Tower'ın çatısına çıkan merdivenlere yönelirken sırtarak, "Hadi," diye ısrar ettim.

Lance'in ikinci kez söylemesine gerek kalmadı ve merdivenlerden yukarı koşarken bana katıldı. Clara'nın otelini hızlıca arayıp henüz dışarı çıkmadığını kontrol etti ve adrenalin

Hâlâ orada olduğunu teyit ettiğinde uzuvlarımdan kan damlıyordu.

Bunu gerçekten yapıyorduk. Ve çok iyi hissettirdi.

Çatıya çıktığımızda rüzgâr etrafımızı sarmıştı ve ben gömleğimi başımın üzerine çekerek Ruhumun uçmayı ve ateş püskürtmeyi arzulayan kısmını okşadım. Önce botlarımı çıkardım, sonra kot pantolonumun kemerini çözdüm.

"Kıyafetlerimi de yanında getir," dedim onları Lance'in kollarına atarken. "Aksi takdirde biz dönmeden önce yer değiştirmek zorunda kalırsam çıplak kıcıma bakmak zorunda kalacaksın."

"Bunu istemezdim," diye yüzünü buruşturarak onayladı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Ve tırmanırken kanatlarıma dokunmamaya çalış," diye ekledim.

"Kırılğanlar mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır, gıdıklanıyorlar," diye itiraf ettim.

Lance bir kahkaha attı ve ben de içimdeki Ejderhayı çağırırken donumu indirdim.

Görüşüm bir anlığına karardı, sonra keskinleşti. Dönüşüm gerçekleşmeye başladığında ve karanlıkta Fae formumda görebildiğimden çok daha iyi görme yeteneğine sahip olduğumda yoğun bir şekilde.

Öne doğru düştüm ama ellerim çatının soğuk taşına çarpamadan parmaklarımdan pençeler fırladı ve altın pullar Etimin her santimetresinde hayat fışkırdı.

Boyutum dört kattan fazla artarken ve devasa, altın kanatlarım sırtımdan açılırken hayvan gibi kükreme dürtüsüne karşı savaştım.

Lance benden uzağa sıçramak zorunda kaldı ve doğamın canavarca tarafı pençelerini geçirirken başım

döndü.

İrademe rağmen, çok yakın olduğu için ona saldırmak istiyordum. Dudaklarımdan bir hırıltı kaçtı ve onu ısırma isteğime karşı savaşıırken burun deliklerimden bir duman tıttı. Bu halimle bir ısırık ölümcül olabilirdi.

Dünya normalde anlayamadığım kokular ve renklerle canlanırken, Ejderha formuma alışmak için birkaç kez göz kırptım.

Kontrolün tamamen bende olduğundan emin olduktan sonra başımı eğdim,

Lance'in tırmanması için çömelirken kanadımı daldırdım. "Bu delilik," diye nefes aldı ama ben onun sesini duyabiliyordum.

Yaklaşıırken sesinde heyecan vardı.

O haklıydı. Bu delilikti. Ejderha Loncası kuralları gerçek yasalar olmayabilirdi ama hiçbir Ejderha'nın Tanıştığım herkes onlara karşı çıkmıştı. Onlar kutsaldı. Sorgusuz sualsiz. Kutsaldı. Ve ben en önemli kuralı çiğnemek üzereydim.

Lance elini uzatıp böğrümdeki altın pullara bastırırken bir an tereddüt etti ve fikrimi değiştirmek isteyip istemediğimi görmek için bana baktı.

Geri çekilmediğimde, sırtım boyunca uzanan dikenlerden birini kavramak için uzandı.

Kanadımı aniden salladım ve Lance kışının üzerine düşmeden önce benden uzaklaşıırken küfretti.

Fae formumda olsaydım gülmekten altıma kaçırırdım, bir Ejderha olarak eğlencemi ancak bir dizi homurtu ile açığa çıkarabiliyordum.

Gülüyor gibiydi. Lance açıkça anlamıştı ve

Ben numarayı tekrarlayamadan Vampir hızını kullanarak sırtıma sıçrarken bana küfretti.

Dizleri beni sıkıca kavradı ve ben kanatlarımı esnetip test ederken boynumu çevreleyen dikenleri kavradığımı hissettim. kalkışa hazırlanırken rüzgârı hissediyordum. Lance'in sırtımdaki ağırlığı her zamanki hareketlerimde biraz fark yaratacaktı ama uyum sağlamanın çok zor olacağından şüpheliydim.

Ben tereddüt ederken Lance, "Deh midilli," diye alay etti. Buna pişman olacaksın.

Hızla ileri atıldım, kanatlarımı sıkıca kapattım ve kuleden aşağıya doğru daldım.

Lance'in tutuşu sıkılaştı ama yere doğru serbest düşüşe geçerken kanatlarımı açmadım. Kanatlarımı açıp doğrulmadan bir an önce ondan bir çılgılık kaçtı, pençelerim çimenlere sürtündü, sonra kanatlarımı sertçe çırtım ve tekrar bulutlara doğru savruldu.

Gökyüzünde hızla ilerlerken Lance kahkahalar atıyordu ve ben de uçuşun tadını çıkarmaktan kendimi alamıyordum. Ağırlığı biraz garipti ama benim için hiç fark etmiyordu. Bu halimle onu taşıyabilecek kadar güçlüydüm ve bir yabancıya neler yapabileceğimi göstermek iyi hissettiriyordu. Özellikle de bunun babamı ne kadar kızdıracağını bildiğim için.

Kasabanın dışına ulaşmak on dakikadan az sürdü Akademi arazisinde. Tucana yaklaşık beş mil kuzeydeydi ve Clara'nın kaldığı otel de kasabanın sınırındaydı. Oraya ulaştığımızda daire çizmeye başladım ve çok geçmeden Otelden çıkarken yüksek görme yeteneği onu fark etti.

Lance de onu fark etti ve ben onun üzerinde sessizce süzülürken omzumun üzerinden bakarak eğildiğini hissedebiliyordum.

Clara ormanda bir patikaya girdi ve ben de nereye gittiğini görmek için onun önünden ilerledim. Bir tepenin zirvesinde eski bir ahır tek başına duruyordu, yoldaki tek bina ve neredeyse kesinlikle Clara'nın varış noktası.

Sert bir şekilde yan yattım, bizi aşağıya indirirken kanatlarımı ahırın hemen ötesindeki bir açıklığa indi. Fazla vaktimiz yoktu, Clara Vampir yeteneklerini kullanarak patikada koşuyordu ve onunla birlikte ahıra ulaşması fazla zaman almayacaktı.

gelişmiş hız. O gelmeden önce onu gözetleyebileceğimiz bir konumda olmamız gerekiyordu, yoksa geldiğimizi büyük olasılıkla duyacaktı.

İki tonluk bir sürünge inebileceği kadar sessizce indim. ve ben tekrar Fae formuma geri çekilirken Lance sırtımdan kayd.

"Lanet olsun, Darius, bu... Bunun için kelimelerim yok," diye itiraf etti.

"Biliyorum." Kıyafetlerimi bana geri fırlattığında sırttım ve aceleyle üzerime geçirdim.

Sessizce ahıra doğru ilerledik ve Lance bana yol gösterdi, artık bu formda olduğum için onun vampir duyuları benimkilerden daha keskindi.

Ahır çevreleyen ağaçlara vardık ve Clara görünmeden bir an önce Lance beni durdurmak için elini uzattı.

"Bir dakika daha geçseydi senden vazgeçerdim." Kalbim bu sesle durdu ve Lance kocaman gözlerle bana dönerken elim bileğime kapandı.

"Bunu hiçbir şey için kaçırmayacağımı biliyorsun," diye nefes aldı Clara yıkık binaya yaklaşırken.

Babam gölgelerin arasından çıktı ve ben de gölgelerin içine doğru geri çekildim. Eğer Clara'nın işi onunla ilgiliyse, o zaman yakınında bile olmamalıydım. Eğer benim bilmemi istemiyorsa, ben de bilmemeliydim. Ama o zaman neden yürümüyordum?

Uzakta mı?

Babam, Clara kendisine yaklaşırken ona gülümsedi ve yakasının düğmelerini açmak için uzandı.

Clara ilerledi ve bulutlar yarıldı, ay ışığının ikisinin üzerine düşmesine izin verdi ve uzadıkça dişlerinden parladı.

Kadın adama yaklaştığında ve adam başını yana eğerek kadının boğazına erişmesine izin verdiğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Aklım başımdan gitti. Bu, her konuda üstünlüğü korumanın önemi hakkında vaaz veren adamdı. Bir Siren'in kendisine dokunması fikrinden bile çekinen tek başına boynuna yaklaşan bir vampir.

Clara ona doğru ilerlerken hiç tereddüt etmedi. Bir eliyle onun yanağını okşarken, diğer eliyle de parmak uçlarında durarak ağzını onun boğazına götürdü.

Dişleri etini delip geçerken babamın elleri beline düştü ve kız babamdan beslenirken dudaklarında beliren belli belirsiz gülümsemeyi kaçırmadım. Lance yanımda kaskatı kesildi, belli ki benim kadar şok olmuştu.

Ne haltlar dönüyordu? Kızı olacak kadar gençti ve onu alt edip kanını talep edecek kadar güçlü değildi.

Clara sonunda geri çekildi ve Babam parmaklarını Clara'nın saçlarının arasından geçirerek neredeyse sevecen bir tavır takındı, eğer böyle bir şey yapabilseydi. Sonra da kırmızı bir iyileştirme büyüyle boynundaki yarayı iyileştirmek için uzandı.

"Daha iyi misin?" diye sordu usulca.

Clara heyecanla, "Evet," diye cevap verdi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"İhtiyaçlarınızı karşılamaktan ne kadar zevk aldığımı biliyorsunuz," diye cevap verdi. "Annen bana teklifimiz hakkında bir karar verdiğini söyledi?"

Clara başıyla onayladı ama yüzünde hayranlıkla karışık bir tedirginlik ifadesi yakaladım.

Babam ona doğru eğilirken sesi alçaldı ama söylediği kelimeleri yakalayabildim. "O zaman belki bana bir iyilik yapmak istersin?"

"Elbette," diye nefes aldı Clara.

Babam etrafına bakındı ve onu ahıra çekerken Lance ve ben ağaçların arasına çekildik. Konuştukları başka bir şeyi duyup duymadığını merak ederek Lance'e baktım ama o hayal kırıklığıyla başını salladı.

Kayaların birbirine sürtünürken çıkardığı belli belirsiz ses bana ulaştı ama Lance'e duyup duymadığını sormadan benden uzaklaştı.

Peşinden koşarken içimden küfrettim ve temkinli bir şekilde ahıra yöneldim.

"Gittiler," diye homurdandı Lance karanlıktan ve ben de görüşümü keskinleştirmek için içimdeki Ejderha'yı çektim.

Onu, eski bir mahzene ya da belki de bir tünele açılıyormuş gibi görünen taş bir kapının yanında, gölgelerin içinde dururken gördüm.

"Oraya mı gittiler?" Ona yaklaşıp sordum. "Evet. Ve babanın büyüyle mühürlenmiş. Hiçbir şey yok. Bunu aşmanın bir yolu."

Onun sözleriyle tüylerim diken diken oldu ve çenem titredi. Babam Clara'yla her ne planlıyorsa, bu gece gerçeği ortaya çıkaracakmışız gibi görünmüyordu. Ama soru hâlâ geçerliydi. Onu, savunduğu her şeye karşı gelecek kadar çaresizce ne için istiyordu?

ve karşılığında ona kanını mı sunacaktı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama Lance'in gözlerindeki bakışa bakılırsa, bunu çözene kadar kazmayı bırakmayacağımızdan emindim.

Lance Orion

Bir Şey kız kardeşimin ruhuna işlemiş ve onu lekelemişti. Savunduğu her Şey elinden alınmıştı ve ben şüpheli gũç bunun kũkenindeydi. Fae'lerin gũç için Hannible Lecter'a gitmesi alışılmadık bir Şey değildi. Bu bizim kanımızda, genlerimizde vardı. Tırmanmak, yırtmak, koparmak, penelemek ve besin zincirinin tepesine çıkmak için savaşmak üzere tasarlanmıştıık. Trmzn en az becerikli olanları bile kalplerinin derinliklerinde bu arzuyu taşıyordu. Ve kız kardeşim ahlakını terk edecek kadar bu arzuya yenik düşmüştü. Kara büyü Gce bağımlı biri. Onun bir bağımlı olmasından korkuyordum ve şimdi ona Solaria'daki en kışkırtıcı gũç kaynaklarından birini sunuyordu. Ama karşılığında ne alacaktı?

Bunu yanına bırakamazdım. Ben onun kardeşiydim. Onun sağlam kayasıydım. Ve Lionel Amca'nın sahte cũmertliđinin kurbanı olmasına izin veremezdim. Darius'un babası bir Vampire kan bağışlayarak hayırseverlik yapmıyordu. Aslında, Darius'un bana onun hakkında anlattıklarına gũre, adam bırakın bir Fae'ye gũç vermeyi, bir fareye bile bir kırıntı bağışlamazdı.

Aer Tower'daki yatağımdan yuvarlandım ve yerde uyuyan Darius'un üzerinden dikkatlice geçerek dolabıma doğru ilerledim. Rzgr odamdaki büyük, dikey pencerenin üzerindeki panjurları salladı, bir yaz fırtınası sürgüleri kırmak için ona karşı şiddetlendi.

Dolabı çekiştirerek açtım, tabanında bir yığın blazer ceketin altına gizlenmiş tahta kutuyu çıkardım ve

Masa. Bir grup Pitball koleksiyon kartını ortaya çıkarmak için açtığım da kanımdaki güç uğuladı. Onları görmezden geldim, tabandaki gizli bölmenin kilidini açtım ve orada gizlenmiş olan dört oyma kemiği çıkardım. Her biri Bir Elementin sembolü kazanmıştı ve içlerindeki enerji beklenti içinde çatırdıyordu. Benim hava elementlerim ve su damarlarımın, organlarımın arasında birbirinin etrafında dolanıyor, büyü yapma vaadiyle canlanıyordu.

Kemikleri masamın çekmecesinden bir sustalıyla birlikte cebe attım ve Darius'u uyandırmak için bacağına tekme attım. Öfkeyle homurdandı ve ben de sııttım. Gözlerini kısarak.

Darius Acrux'a hiç acımadım ama onun adına sık sık sinirlendiğim de oldu. Adam ailesinden bu akademideki çoğu çocuğun toplamından daha fazla tepki alabiliyordu. Ve bunu düzenli olarak yapıyordu.

En azından babam kendini öldürtene kadar bana saygı ve nezaketle davranmıştı. Kara büyü uçucuydu. Bir kez bile yanlış yapsanız, sizi tüketebilirdi. Ama altı yıl önce ölmeden önce, bana ahlaki pusulamı dayandırabileceğim sağlam bir temel vermişti.

Dünya siyah ve beyaz değildi. Grilerden oluşan bir yamalı bohça bile değildi. Gökkuşaağı üstüne gökkuşaağıydı. Dünyadaki en iyi Fae dönüp sizi sırtınızdan bıçaklayabilirdi. En zalimi ise ara sıra bir yabancıya yardım elini uzatabilirdi.

Bu yüzden kara büyü yapmak beni tedirgin etmiyordu. Elbette, sakladım. Yasalara göre bunun ciddi bir ceza olduğunu biliyordum.

Suç. Ama bu benim kanımda da vardı. Babamın bana öğrettiği bir şeydi ve sonunda onun ölümüne neden olsa da, bu parçamı bırakmak istemiyordum. Bu, ailemin bağlarından asla tamamen kurtulamayacağım anlamına gelse bile.

Kaderime karar vermeye çalışan kişi annemdi; kendimi bildim bileli biz Orionlar, Akruşlarla kaynaklarımızı paylaşmamıza dayanan demirden bir ilişki kurmuştuk. Bizim kaynaklarımız karanlık yeteneklerimiz, onlarınki ise Ejderha Ateşi ve saf güç şeklindeydi.

"Kız kardeşimin neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerek, Darius." I kollarımı kavuşturdum, çenem gergin ve omuzlarım dikti. "Onu korumak için her şeyi yaparım. Bunu bile." Cebimden kemikleri çıkardım ve onlara merakla baktı, ardından da giderek artan bir anlayışla.

"Kara büyü mü?" diye sordu, gözlerinde bir muziplik parıltısıyla.

Komplocu bir şekilde sıırıttım, uzun zaman sonra bunu tekrar yapma ihtimaliyle ruhumda çınlayan güç çağrısı.

Geçen yıl boyunca kan büyüü kullanmaktan kaçınmıştım. Bağımlılık yapıcı ve düpedüz tehlikeliydi. Ve eğer yakalanırsam, sadece Solarian Pitball Ligi'ne girme şansımı elimden almakla kalmayacak, hapse de atılacaktım. En iyi ihtimalle, ömür boyu parmaklıklar ardında kalırdım. En kötü ihtimalle, idam. Yine de Acrux'lar muhtemelen işler o kadar ileri gitmeden örtbas ederlerdi. Ama şimdiye kadar adımı lekeleme riskini almaya değmezdi.

Ailem hakkında söylentiler zaten vardı, ancak Acrux'larla aramızdaki şaşmaz bağ sayesinde kimse bizi açıkça suçlamaya cesaret edemedi. Şimdi kız kardeşimin başı şüphesiz belada olduğuna göre, cevapları bulmak için kan büyüünün yardımına ihtiyacım vardı. Yasadışı ya da değil.

Bu olasılık aynı zamanda düşünülemez olanı yapmak anlamına geliyordu: Solaria'nın Ejderha Komutanı'nın oğlu Darius Acrux'tan başkasını, Göksel Varislerden birini lanet olası tahtı, benimle birlikte kullanmak için. Lord Lionel Acrux ailemi korumuş, adımızı birden fazla kez temize çıkarmış ve bize Göksel Konsey'in avantajlarını sunmuş olabilir, ama aynı zamanda kesinlikle gerekli olmadıkça kara büyüye asla elini sürmezdi. Eğer altın çocuğunu suçlamak üzere olduğumu bilseydi, beni yetkililere kendisi teslim ederdi. Önemseydiği tek şey her şeyden çok güçtü. Ve en büyük çocuğunun tahta oturmasını sağlamak onun için sadece bir arzu değil, bir zorunluluktu.

Yavaşça başımı salladım ve Darius beni değerlendirdi. Bir anlık isteksizliğinin yerini her zaman bağlandığımız asiliğe bırakmasını izledim. Bu kadar iyi anlaşıyor olmamızla ilgili beni rahatsız eden tek şey, annemin ve babasının bizden tam olarak istediği şeyin bu olmasıydı. Ama sırf inat olsun diye onun arkadaşlığından kaçınacak değildim. Ayrıca, ilişkimizin onlara ve bana karşı komplo kurmamıza yol açacağından asla şüphelenmezlerdi Darius'a ailemizin gizli sırlarını öğretmek.

"Nasıl çalışıyor?" Darius boxer'ından başka bir şey giymeden yatağından kalkarak sordu. Daha on beş yaşındaydı ve bu büyüklükte omuzlara sahip olmaması gerekirdi. Onu işaret etmek için zihnime bir not aldım. Koç, takımda benim yerime birini ararken onu yönlendirdim.

"Bunu burada yapamayız. Giyin." Banyoya doğru başımı salladım ve Darius da tuvalete gitmeden önce çantasından birkaç kıyafet çıkardı.

Saat sekizden biraz önceydi ve benim için erken kalkmak mucizeden başka bir şey değildi. Asla geç kalmadığım tek şey Pitball antrenmanıydı. Annem bana her zaman iç saatimin yavaş çalıştığını söylerdi, ama ben bunu önemsemişim şeylere gösterdiğim ilgiye bağlıydım. Ve eğer kız kardeşim onun keskin ve çıkarıcı pençelerinin pençesine düşüyorsa, onu kurtarmak için tam zamanında ortaya çıkardım.

On beş dakika sonra Darius ve ben odamdan çıkıp Aer Tower'ın kalabalık koridorlarına doğru ilerliyorduk.

"Dünkü oyun harikaydı Orion!" diye seslendi öğrenciler bana, "Zodyak Takımı kuralları!", "Şimdiye kadarki en iyi oyun!", "Eminim yakında Lig'e katıldığını okuyacağız kardeşim!"

Çoğunlukla onları görmezden geldim, aklım cebimdeki kemiklerde ve yanımda yürüyen Göksel Varis'te sabit kalırken sertçe başımı salladım. bütün bir dünyaya tanıtmak.

Clara'yı düşünmeliyim. Ayrıca, onun kendi aklı var. Bunu yapmak istemeseydi hayır derdi.

Şiddetli fırtınaya ve kulenin tepesindeki devasa türbinin inleyen, vınlayan gürültüsüne doğru yola çıktık

kulaklarımda çınlıyordu. Önümüzde uzanan ve doğu uçurumunun kenarına kadar uzanan geniş düzlük, yağmur damlaları tarafından dövölüyordu. Hava, sağanak yağmuru arazide kıvrımlı desenlerle yönlendiren çalkantılı rüzgârla kıvranıyor ve canlanıyordu. Çok fazla öğrenci yoktu ancak birkaçı uçurumun üzerinde ayağa kalkarak sihirleriyle havayı yönlendirirken, çığlıkları ve tezahüratları bağırان fırtına.

Büyüyü tenimin sınırlarından ittim ve en güçlü Elementim olan hava, sakın bir cep içinde kalana kadar şiddetli fırtınaya karşı geri itti. Darius kaşlarını kaldırarak yaptığım işe hayranlıkla baktı ve ben onu aylardır ziyaret etmediğim gizli yerime doğru yönlendirirken uçurumun kenarını takip ederek yolumuza devam ettik.

Uçurumun kıvrıldığı yerde, kireçli zemine dik bir basamak dizisi oyulmuştu ve çok aşağıdaki kumsala kadar uzanıyordu. Dalgalar acımasızdı, kayalıkları dövüyor ve dalgalı okyanusta duran aşılmaz kayalara çarparak patlıyordu. Benim için kaos, sakinlikten daha güzeldi. Denizin muhteşem gücü kimsenin kullanamayacağı bir şeydi. Fae ya da başka türlü.

Basamakların dibine ulaştık ve Darius'u sahil boyunca yönlendirdim, yol gittikçe daralırken uçurum duvarına sarıldım. Havanın basıncını artırarak etrafımızdaki güvenlik balonunu güçlendirdim ve tüm dalgalar üzerimize yuvarlandı bizi avuçlarının içine aldılar, ama geri çekilirken bizi de yanlarına alamadılar.

"On beş yaşındaki çocukları sık sık تنها yerlere götürür müsün?" Darius şaka yaptı ve ben bir kahkaha attım.

"Sadece ateşli olanlar." "Şanslıyım," diye şaka yaptı.

Altımızdaki ıslak kayalar aşırı kayganlaştı ve Darius hızla avucundan ateş çıkardı, biz ilerlemeye devam ederken ateşin yoğunluğu yolu kuruttu. O daha yeni Uyandırdığı bir güç üzerinde aptalca bir kontrole sahipti. Ama Göksel ailelerin hepsi böyleydi. Güçlü ve akıllı. Ölümcül bir kombinasyon.

Kısa süre sonra, yıllardır eklediğim illüzyon büyüsü katmanlarıyla gizlenmiş bir mağaranın bulunduğu noktaya ulaştık. Onun yaratıcısı olarak, varlığını hissedebilen tek kişi bendim ve

Ona yaklaştım, irademi onun sınırlarına karşı zorladım ve mağara ortaya çıktı.

Darius, uçurumun duvarları önünde sıyrılıp gerçeği gösterdiğinde, "Lanet olsun," diye nefes aldı.

Mağaranın derinliklerine, engebeli zeminin şiddetli fırtınadan kuru kalacak kadar yükseldiği yere doğru ilerledik.

havayı bizden uzağa itti ve sert rüzgârın bizi bulmasını engellemek için mağaranın sınırına doğru sardı.

Darius elindeki alevin daha da parlaklaşmasına izin verdi ve mağara zemininin üzerinde tembelce asılı kalmasına rehberlik etti.

Üzerimizdeki sarkıttan yankılanan bir damla, damla, damla su düşerken bir kayanın üzerine çöktüm. Darius ateşin yanına diz çöktü ve ben de cebimden kemikleri ve sustalayı çıkardım.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Onu görüş alanıma kilitleyerek sordum.

"Benden şüphe etme, Lance. Ben varım. Tamamen varım. Şimdi başlayalım." Harekete geçmemi beklerken ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Yavaş bir nefes aldım ve gücümü derimin yüzeyine çekerek dört kemiği önümde bir sıraya yerleştirdim. Her biri Elementlerden birine sahip olan güçlü bir Fae'ye aitti. Ateş, su, hava ve toprak. Güçleri hala vücutlarının kalıntılarında dalgalanıyordu. Ve bu güç Zodyak Akademisi'nde asla öğretilmeyen bir şekilde kullanılabiliyordu.

Sustalıyı çıkardım ve elimi ters çevirdim. Darius sol bileğimdeki havayı temsil eden üçgen dövmeye ilgiyle baktı.

Bıçağı üçgenin ucundan avucumun ortasına doğru ilerlettim. Kan sızdı ve geri adım atıp atmayacağını kontrol etmek için Darius'a baktım. Ama irkilmedi ya da geri çekilmedi, sadece sabırlı bir ilgiyle izledi ve bana ona neden her konuda güvenebileceğimi hatırlattı.

Kan kemiklerin üzerine damlarken, elimi yumruk yapıp her birinin üzerine biraz daha sıktım.

Bir nefes enseme değdi, bir nefes Fısıldayan ses kulağımın dibinde çırpınırken benden kaçıyordu. Bunun en iyi kısmı için bekledim, sihrimi Kesğimden kemiklere akan kan.

Sonra oldu.

Güç, canlı bir şey gibi göğsümde çiçek açtı ve kalbimin etrafına baştan çıkarıcı bir şekilde dolarken başım dönerek iç çektim. Serbest bıraktım

Dopamin vücuduma dolup üzerime kalın bir sakinlik bulutu sererken yavaş bir nefes aldım. Sadece kara büyü böyle hissettirirdi, Elemental güç bu sarhoş edici telaşı sağlamazdı.

Gözlerimi açtım ve kemiklere uzanıp onları avucuma aldım. Konuştuğumda ses tonum gırtlaktan ve derinden geliyordu. "Bana kız kardeşimin ne kazandığını göster. Acruxes."

Bir görüntü duyularımı zorladı, ben onu kendime çağırdıkça önce nazikçe sonra biraz daha sertleşti. İlk başta yıldızlarla dolu sonsuz bir gökyüzünden başka bir şey yoktu, karanlık yüzlerce yıldızla bölünmüştü. binlerce ışık damlası.

"Ne görüyorsun?" Darius'un sesi aynı anda hem yakın hem de uzaktı.

Çevremde bir ışık yandı. Bir ateş topu ucsuz bucaksız gökyüzünü yırtarak görüş alanımda şiddetli bir yol açtı. Görüş alanımdan çıkarken ve görüntü kaybolurken retinamda beyaz bir hayaletin izi kaldı.

Kadınsı bir ses havamı gıdıkladı. "Kemikleri at ve sor."

"Kız kardeşimin başı dertte mi?" Ne yapacağımı bildiğim için yüksek sesle sordum.

Onları elimden fırlattım, güç dalgası bir uyuşturucu gibi beni ele geçirirken gözlerim yarı açıktı. Kemikler düştü, ikisi Elemental sembolleriyle mağaranın çatısına bakıyordu, diğer ikisi ise yüzüstü yatıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Darius sordu.

"Bu onun kaderinin kararsız olduğu anlamına geliyor. Cevap hem evet hem de hayır." Güç içeri girerken sakinleştirici bir nefes aldım.

Yine göğsümde, bildiğim en bağımlılık yapıcı his. Korkularımı bastırdı ve onların yerine coşkuyu yerleştirdi.

"Başka bir şey göremiyorum. Ama kemiklere ne kadar çok güç verirsek, bize o kadar çok şey göstereceklerdir." Sustalıyı kaldırdım ve bir tepki vermesini bekledim.

"Kanımı istiyorsun," dedi Darius, çabuk kavrayarak.

"Senden hiçbir şey istemeyeceğim Darius," dedim kararlılıkla, gücün cazibesine kapılmadan önce o asil parçama tutunarak onu kovaladı.

Bıçağı elimden aldı ve tek kelime etmeden kendi avucunda yaptığım kesici taklit etti. Bir anlık Elini kemiklere doğru götürürken yüz ifadesinden belirsizlik geçti. Bunu yaparsa ailesine gerçekten ihanet etmiş olacaktı. Eğer birisi onun kara büyü yaptığını öğrenirse, taht üzerindeki hak iddiasını kaybedebilirdi.

Uzandım ve elimi yumruğunun etrafına sardım, kan akmadan önce kapattım.

"Bekle," diye fısıldadım ama elimi onunkinden itti ve kanı kemiklerin üzerine sıktı. Güç onu istila ederken havayı içine çekti ve bu acele beni de besledi, Korkularımı tekrar yıkmak.

Ağzının bir köşesi kıvrılmıştı, omuzları düşüyor ve göz kapakları sarkıyordu. Ailemin bana kan büyüünün nasıl yapıldığını ilk gösterdiği zamanı hatırladım. Ben de onun yaşına birkaç ay kalmıştı, annem kesimi yapmıştı, babam kemikleri bana vermişti. O neydi? Şu anki hissi hayatının en yüksek seviyesiydi ve bu da onu Solaria'daki en tehlikeli güç haline getiriyordu.

Eğer Darius daha fazlasına olan arzusunu kontrol edemezse, hızla çürüyecekti. Benimkinden daha güçlü zihinler kan büyüsunün çağrısına boyun eğmiş, kendilerini o kadar derinden kesmişlerdi ki

Damarları kesilir ve kendilerini iyileştirecek kadar bilinç kazanamadan kan kaybından ölürlerdi. Ve eğer kana susamışlığı direnecek kadar güçlüyseler, gölgeler onları kendine çeker ve asla bırakmazdı. Bu en ölümcül kara büyülerden biriydi. Ve bu düşünce içimde yükselirken, sustalığı Darius'tan aldım ve cebime geri koydum.

"Al." Kemiklerden ikisini kaldırıp avucuna bastırdım ve parmaklarını kemiklerin etrafında sıkıca kıvırdım.

Diğer ikisini ben aldım ve görüntü aynı anda üzerimize indiğinde ikimiz de sarsıldık.

Karanlık beni yuttu, kalın ve aşılmaz. A Uğultulu sesler kulaklarımı tırmalıyordu ve etrafımdaki dünya is ve külden oluşmuş gibiydi. İçinde duruyormuş gibi görüldüğüm gölgeli diyar bükülüyor gibiydi ve ben hareket ettim

Onunla birlikte tüm görüntü bozuldu, ta ki ben karanlıkta kalmayıp sadece Ejderha Ateşi olabilecek kadar parlak ve kıpkırmızı bir alevin önünde durana kadar.

Kalbinde sönmüş bir yıldız parlıyordu, ıslıl ıslıl ve gümüş, mor, mavi ve mor parıltılarla ışıldıyor. Bu Ateşin yoğunluğu altında ufalanarak toza dönüştü ve görüntü değiştikçe devasa yeşil bir Ejderha ortaya çıktı. Alevlerin kaynağını. Darius'un tepki verdiğini görmek yerine hissettim. Bu onun babasıydı. Ama bir Ejderha Şekil Değiştiren'in yıldız tozu yaratmasında garip bir şey yoktu.

Bir fısıltı üzerimizden geçti ve kemiklerime işledi.
"Ölüm geliyor."

Birden ateş kana dönüştü, dünya kıpkırmızı oldu ve en sevdiğim tadın bakırımsı kokusu duyularıma çarptı. Dişlerim karıncalandı ve içme dürtüsü beni içten dışa doğru yuttu. Tükenmişim, umutsuzdum, kaybolmuştum. Sonra karanlık bir gök gürültüsü gibi çarptı.

Sırt üstü yatmış, beni sarsan Darius'a bakıyordum. Keskin sarkıtlar, minerallerin gümüşü kalıntılarıyla kaplı başının üzerinde parlıyordu.

"Lance," diye homurdandı ve ben onu geri ittim, kalbim ağırlaştı ve sarsıldı. Yutkunduğum için ağzım aşırı derecede kurumuştı ve avuç içim kesik yüzünden acıyordu.

"Onu gördün mü?" Ben talep ettim.

Başını salladı, çenesi gergindi. "Ve bir ses duydum... ölüm geliyor."

"Bu kız kardeşimden daha büyük bir mesele," dedim, benimle göz göze geldiğinde omzunu tutarak. "Ailelerimiz bir şeyler planlıyor, Darius. Korkunç bir şey."

Darius Acrux

Diğer varislerle birlikte Zodyak Akademisi'nde bir hafta geçirecek olmamıza rağmen, babam Uyanışımız kutlamak için malikanemizde bir ziyafet vermeye karar verdik.

Bizi almak için gönderilen şoförlü limuzinin arkasına oturdum ve Seth ayağa kalkıp yanında Max'le birlikte açılır tavandan ulumaya başladığında gülümsedim.

Lance köşede oturmuş, kan büyüünden öğrendiklerimiz üzerine kara kara düşünürken gözleri pencereden görünen manzaraya kilitlenmişti.

Başparmağımı bileğimdeki kesiğin olduğu ete sürttüm. Lance onu benim için iyileştirmişti ama Onu açmak ve kendimi tekrar karanlığa vermek için garip bir dürtü. Lance beni bu konuda uyarmıştı; şimdi tadına bakmıştım, beni tekrar içine çekmeye çalışacaktı. Buna direnmek için irade ve zihin gücüne ihtiyacım vardı. Neyse ki bir Aslan olarak ikisinde de eksik.

İkimiz de ailelerimizin planladığı şey hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsak bu akşamki ziyafete gelmenin iyi bir fikir olduğu konusunda anlaşmıştık.

Aklımda gizli bir amaç vardı. Ne olursa olsun ikimiz de babamın davetini reddetmeye cesaret edemezdik. Ancak buraya babamın planlarını baltalamak amacıyla gelmenin iyi hissettirdiği gerçeğini inkâr edemezdim.

Dürüst olmak gerekirse iyi ve biraz da korkutucuydu. Bu beni durdurmazdı.

Malikanenin dışına çıktık ve diğer varisler arabadan dışarı döküldü. Takip etmek için hamle yaptığında Lance'le göz göze geldik ve bana kararlı bir gülümseme sundu.

"Herkesin dikkati dağıldığında babamın çalışma odasına girmeye çalışacağız," diye mırıldandım, öğleden sonra yaptığımız belirsiz planı onaylayarak.

Lance kuru bir sesle, "Umalım da hain planları için bir belge izi bırakmış olsun," diye cevap verdi.

"O her zaman titiz olmuştur ve hiçbir şeyin detayını şansa bıraktığını görmedim. Eğer bu plan onun için önemliyse, en ince noktalarını bile yazmıştır," diyerek onu temin ettim.

Ayrıca, Lionel Acrux var olan en güçlü dört Fae'den biriydi, herhangi birinin bu tür bir bilgiyi bulmasından korkması için hiçbir neden yoktu - bırakın çalışma odasını, evine bile asla giremezlerdi. Elbette, itaatkâr oğlunun kendisine karşı geleceğinden asla şüphelenmezdi, bu yüzden benden saklamayı düşünmezdi. Benim üzerimdeki kontrolünün o kadar sıkı ve eksiksiz olduğuna inanıyordu ki ona karşı gelmeye asla cesaret edemezdim. Yakın zamana kadar ben de öyle düşünüyordum. Ama bir Ejderhanın kararlılığına sahiptim ve hızla Türümün yapması gerektiği gibi tek başıma ayakta durmaya istekli olacağım zaman.

Diğer arkadaşlarımdan peşinden limuzinden indik ve girişe yöneldik. Evimiz tartışmasız küçük bir orduyu barındıracak kadar büyüktü. Büyük, gotik bina Önümüzde yayılmış, çatılar boyunca gökyüzüne karşı silüetlenmiş taş ejderhalar.

Ön kapı yetişkin bir Ejderhayı alacak kadar büyüktü, ancak nadiren açmaya zahmet ederdik. Kapının önünde Altında altın bir ejderha başı şeklinde bir tokmağı olan daha küçük bir kapı daha vardı. Biz yaklaşıırken bir hizmetçi kapıyı açtı ve ben de diğer Varisleri içeri kadar takip ettim.

Sağımızdaki kemerli kapıdan hareketli konuşmalar ve hafif bir müzik sesi geldi ve o tarafa yöneldik.

Malikânenin bu bölümü sadece misafirlerimiz olduğunda kullanılırdı. Ailemin devlet etkinliklerini düzenlediği bir balo salonumuz ve elli konğun oturabileceği büyüklükte uzun bir masanın yer aldığı devasa bir yemek salonumuz vardı. Bu akşamki ziyafete de burada katılacaktık.

Babamın hizmetkârlarından biri paltolarımızı aldı ve biz de kapıdan geçtik.

Her zamanki gibi etkileyici çiçekler annemin sihriyle hayat bulmuş ve mevcut her yüzeyi süslemişti. Annem, kendime ait olduğunu iddia ettiğim iki elementin şerefine kırmızı ve mavi çiçeklerden oluşan bir karışım seçmişti.

Yemek salonuna girdiğimizde gözler bize çevrildi ve herkes beni ve diğer Varisleri kibarca alkışlarken Lance kenara çekildi.

Hepimiz ailelerimizle birlikte masanın etrafındaki yerlerimizi almaya giderken arkadaşlarımdan ayrılmadan önce benden beklendiğini bildiğim türden bir gülümseme verdim.

"Darius, canım, akademide geçirdiğin zamanın tadını nasıl çıkarıyorsun?" Lance'in annesi Stella Teyze, ben

onun karşısındaki koltuğuma oturdum. Zayıf bir kadındı ama gece yarısı gözlerinde ona karşı çıkmaya cesaret edebilecek bir yoğunluk vardı. Tüm ailesinin imzası olan meşe kahverengi saçları kısa kesilmişti ve köşeli yüz hatlarına sert bir görünüm veriyordu.

Clara onun solunda oturuyordu, babamdan sadece iki koltuk uzaktaydı ve doğal olarak en ön sırada yer alıyordu. kendisi için masa. Bakışlarının ona doğru yöneldiğini fark ettim ama o bunu fark ettiğine dair hiçbir işaret vermiyordu.

"Pekâlâ, teşekkür ederim," diye resmi bir şekilde cevap verdim. "Lance bana burayla ilgili her türlü sırrı gösterdi."

Lance annesinin yanındaki yerine otururken bilmiş bir gülümsemeyle gözüme takıldı.

İki yanımdaki koltuklar boştu ve kardeşimi ararken biraz kaşlarımı çattım.

"Gücünüze karşı pek çok meydan okumaya katlanmak zorunda kaldınız mı?" Babam sordu, bana hitap ederken sesi herkesin dikkatini çekiyordu.

"Henüz değil," dedim. "Şimdiye kadar karşılaştığım herkes Göksel Varislerle tanışma ihtimalinden heyecan duymuş görünüyordu ve hiçbiri benden gücümü kanıtlamamı isteme ihtiyacı hissetmedi."

"Demek bu işten kolay sıyrılıyorsun," diye homurdandı babam küçümseyerek. "Bulunduğun konumda tembelleşmenden hep korkmuşumdur. Cesaretine meydan okuyacak kimse olmadan kendine aşırı güvenmen senin için iyi olmaz."

Vermek istediğim cevaba karşı dilimi ısırdım ve neyse ki Xavier'in gelişyle cevap vermekten kurtuldum.

"Darius!" diye heyecanla bağırdı, sanki günler değil de aylar önce gitmişim gibi. Omzuma vurdu ve beni babamdan ayıran koltuğa çökerken bana geniş bir gülümseme sundu, ben de karşılığında sırıttım. Babam Solumdaki iki sandalye bariz bir şekilde boştu.

Babam birbirimize olan sevgi gösterimiz karşısında alaycı tavrını gizleme zahmetine girmede ve ben de bu gecenin nereye doğru gittiğini gördüğümde bir iç çekişi bastırdım. Hediyelerimin Uyanması şerefine düzenlenen bu sözde kutlama daha çok bir sınavdı ve ben daha kapıdan içeri girdiğim anda başarısız olmuşum.

"Akademi nasıl?" Xavier, babasının ruh haliyle ilgili uyarı işaretlerini görmezden gelerek coşkuyla sordu.

"İyi," diye cevap verdim ve etrafımdaki konuşma durdu.

Clara, akşamlarını babamın boynunu emerek geçirmediğini belli eden sıcak bir gülümsemeye, "Lance bana, resmi kaydını yaptırdıktan sonra okulun Pitball takımına girmen gerektiğini düşündüğünü söyledi," dedi.

Ben daha cevap veremediğim babam, "Elbette verecek," dedi. "Takım sporları gençlik döneminde karakter oluşturmak için harika bir yoldur. Akranlarınızdan destek almanın yanı sıra değer de taşır. Hepsi de gerçek dünya için faydalı şeyler. mezun ol."

"Pitball, akranlarınızı etkilemenin ve takım çalışmasını öğrenmenin faydalı bir yolundan daha fazlasıdır," diye mırıldandı Lance ve masadakilerin dikkatini üzerine çekti. "Bazı insanlar hayatlarını Solarian Ligi'nde oynamak."

Stella Teyze sanki bu bir şakaymış gibi yüksek sesle güldü ve etrafımızdaki herkes de ona katıldı. Lance'in çenesi sinirli bir şekilde titrerken ona destek veren bir ifade takındım.

Yanımdaki boş koltuklar kulağıma sorular fısıldıyordu ve sonunda onların taleplerine boyun eğdim.

"Kimi bekliyoruz?" Dikkatimi babamın solunda güzel bir kız gibi oturan anneme çevirerek sordum
Açık pembe rujlu bir biblo.

"Sizin için bir sürprizimiz var," diye itiraf etti küçük bir gülümsemeyle.

Belirsizliği karşısında kaşlarımı çattım, önemli aile üyeleri ve Meclis Üyelerinden oluşan olağan sıralamada kimin eksik olduğunu görmek için etrafıma bakındım ama henüz gelmediği belli olan kimseyi göremedim.

Ben daha konuyu açmadan kapılar tekrar açıldı ve babamın kuzeniyle birlikte bir kız içeri girdi, Oscar. Omuzlarına dökülen, yabani ve dağınık kumral saçlarının ardındaki kadının tanıdık olup olmadığını anlayamadım.

Ailemiz genişti ve her zaman amcalar, kuzenler ve diğer çeşitli uzak akrabalar gelirdi.

Babamın bazı işlerine giderdik ama Oscar'ı nadiren görürdük. Ailesi Solaria'nın en kuzeyinde yaşıyordu ve buz mavnalarını işletiyordu.

Çok sıkıcı.

"Oscar'ın kızı Mildred'i hatırlıyor musun?" Annem usulca sordu ve dikkatimi geç gelenlerden başka yöne çekti.

İsim bana belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onunla tanıştığıma dair gerçek bir anım olduğunu söyleyemezdim. Ben çocukken

Küçük bir çocukken Oscar'ın ailesini ziyarete gitmiştik ve onun kızlarıyla oynadığımı hayal meyal hatırlıyordum ama onlarla ilgili hiçbir şeyin aklımda kaldığını söyleyemezdim.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim ve dikkatimi gelen ilk yemeğe verdim.

Bir dilim ekmeği parçaladım ve önüme konan zengin yeşil çorbaya batırdım.

Oscar ve kızı yanımdaki koltukları doldurmuştu ve ben de başımı kaldırıp kibarca gülümseyerek selam verdim.

Gözlerim solumdaki kızın yüzüne takılınca elimdeki ekmek parçasını yuttum. Genişçe gülümsüyordu, alt dişleri üst dişlerinden çok daha fazla çıkıktı. Ten rengi lekeli ve kırmızıydı ve çamurlu kahverengi gözleri birbiriyle aynı büyüklükteydi. Onun yüzüne baktığımda neredeyse şoktan boğulacaktım.

Çirkin kızdan hızla uzaklaştım ve rahatsız edici ekmek parçasını temizlemek için bir bardak şarap aldım.

Nihayet kendime geldiğimde, Peder'i buldum. bana dik dik bakıyordu. Gözlerindeki sert bakış beni şaşırttı; sanki beni bir konuda uyarıyor gibiydi ama ben sadece bir parça ekmek ve çirkin bir kız için kendimi yarı yarıya öldürmüştüm.

"Bunu çifte kutlama yapmamız gerektiğini düşündük," dedi babam, dışarıdan bakan birine sıcak gelebilecek ama benim hesaplı olduğunu bildiğim bir şekilde gülümseyerek. Onun bazı planları

bir araya geliyordu ve kuzeninin ve akraba evlatlarının bunda bir rolü olduğu hissine kapıldım.

"Neden? Başka neler oluyor?" Xavier masada başlayan gizemli alt akımı fark edemedi sordu.

Babamın ona susturucu bir bakış atmasını beklerken, onun yerine bir gülümseme geldi.

"Mildred yakın zamanda Tarikatına girdi; o da soyunun geri kalanı gibi resmen bir Ejderha."

"Tebrikler," diye mırıldandım, kendimi onun yüzüne ikinci kez bakmaya maruz bırakmamak için.

Uzak bir akrabamın ortaya çıkan Tarikatının neden bu kadar takdir gördüğünü merak ettim. Bu bir yemekti. Göksel Konsey'in dört varisinin uyanışını kutluyoruz. Seth, Max, Caleb ve ben krallığımızın gelecekteki yöneticileriydik, peki bu trol suratlı kızın burada ne işi vardı?

"Kaç yaşındasın?" Xavier ondan bunu talep etti.

Ejderha formunun ortaya çıkması için yanıp tutuştuğu bir sır değildi. On üç yaşındaydı ve henüz ortaya çıkmadığı için biraz sinirliydi, yine de ince bedenine bakarken bunun onun için gerçekleşmeme ihtimali olup olmadığını merak ettim.

Bu fikir içimi sıktı ve bu düşünciyi kendimden uzaklaştırdım. Ejderha erkekleri

Fae formundayken bile tank gibi yapılı olma eğilimindeydiler ama bu her zaman böyle değildi; belki de o sadece geç olgunlaşmıştı.

Masaya göz gezdirdim, aramızdaki her erkek Ejderhayı sadece boyutlarına göre kolayca seçtim ve şiddetli bir inkârla dilimi ısırdım. Eğer Xavier bir Ejderha olarak ortaya çıkmazsa, ben

Babamın bu konuda ne yapacağını düşünmekten nefret ediyordu. Ona göre, diğer tüm Tarikatlar daha aşağıdaydı. Bizim kan bağıımız

Ejderhaların her iki tarafa da uzanması mümkündü, ancak her zaman çekinik genler vardı, tek Harpy veya Cyclops ve hangi formda olduğundan asla tam olarak emin olamazsınız. Tarikatları ortaya çıkana kadar herkesin alabileceği bir şeydi. Tüm kalbimle Xavier'in kaderinde bir Ejderhadan başka bir şey olmamasını umuyordum.

"On beş yaşındayım," dedi Mildred, sesi bir erkeğinkiyle karıştırılabilecek kadar kısıktı. "Çoğu konuda geç olgunlaşan biriyim. Adet görmeye de daha yeni başladım."

Ağız dolusu şarabımı burnuma çektim ve neredeyse karşımdaki Stella ve Clara'nın üzerine tükürecektim.

Lance şaşkınlığını gizlemek için ağzını kapattı ve babam onu duymamış gibi boğazını temizledi.

"Bu kuşakta dişi Ejderha eksikliği var," dedi babam yüksek sesle. "Ve burada Mildred gibi uzun ve saf bir soydan gelen bir kız bulmak çok güzel."

Neden onun kanının saflığına dikkat çektiğini merak ederek ona bir kaşımı kaldırdım. O büyük paylaştı

Benimle birlikte büyükanne ve büyükbabalar, onun kanının o tarafta ne kadar saf olduğunu zaten biliyordum ve anne tarafının da soylarını takip edebilmesi sürpriz değildi. Bu bizim

türler yaptı. Fae'ler gücü her şekilde korumaya ve aktarmaya çalışırdı ve güçlü Emirler de bunun büyük bir parçasıydı. Hiçbir Ejderha bir Sphynx ya da Griffin ile evlenmezdi, tabii bir tanesine aşık olacak kadar aptal değillerse ve soylarını bulandırdıkları için tüm ailelerinin öfkelerini üzerlerine çekmeyi

göze almıyorlarsa. Gerçi ben

Mildred'e göz ucuyla bakarken, içinde biraz Minotor olup olmadığını merak etmeden edemedim çünkü Yüzü ve geniş omuzları kesinlikle bir yarı boğa ile aynı nitelikleri paylaşıyordu.

Caleb masanın ilerisinden gözüme takıldı ve ona bakarken çorbasının içine kusma taklidi yaptı. Gülmemek için kendimi zor tuttum, eğlenerek dudağımı ısırđım.

"Mildred ile birbirinizi tanımanızın iyi bir fikir olacağını düşündük, Darius," dedi annem ve ben kaşlarını çatarak ona baktı.

"Neden?" diye sordum. Bunun muhtemelen biraz kaba olduğunu geç de olsa fark ederek sordum.

"Şey, çünkü..." Annem duraksadı, destek almak için babama baktı ve ben bir kaşık çorba ağzımın yarısına kadar gelmiş halde hareketsiz kaldım.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve gerçekten korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi hissettim. Özellikle de babam tereddüt ettiğinde. Tereddüt etmedi. Tereddüt etmedi ya da geri çekilmedi,

Her şeyi biliyormuş ve yaptığı her şey kesinlikle doğruymuş gibi ileri atılırdı. Eğer cevap vermekte ağırdan alıyorsa, söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini gerçekten biliyor olmalıydı.

"Çünkü Mildred'in senin için iyi bir eş olacağını düşünüyoruz," dedi babam, sesi sert, emredici ve manevra alanı bırakmıyordu.

"Ne?" Nefes aldım, önerdiği şeyi kabul etmeyi reddederken kalbim çarpıyordu.

"Sizin nesliniz her zamankinden daha fazla uygun eşleşmeler. Ailelerden birkaçı yavru üretemedi, erkeklerin sayısı kadınlardan çok daha fazla ve Tabii bir de Johnson'larla yaşadığımız Medusa olayı vardı."

Ona baktım, önerdiğinden oldukça emin olduğum şeyi kabul etmeyi reddediyordum. Ejderha Tarikatı ailelerinin çok fazla kadın üretmediği dikkatimden kaçmamıştı. ama bunu hiç düşünmemiştim. Bir eş arıyor değilim - sadece iki kızı öpmüştüm.

"Cidden bunu öneriyor olamazsın-" Başladım ama sözümü kesti.

"Mildred'in soyu tartışılmaz," dedi babam yüksek sesle, ses tonu daha fazla taşkınlığa karşı uyarıyordu. "Ailesi-"

"Kuzenleriniz. Onun babası senin kuzenin. O benim lanet olası kuzenim," diye homurdandım.

"İkinci kuzen," diye homurdandı babam. Gözleri yeşil, sürüngen yarıklarına dönüştü.

Onu zorluyordum ve bunu biliyordum ama beni yanımdaki bu yürüyen köpek pisliğiyle evlendirirken burada öylece oturmamı nasıl bekleyebilirdi?

"On beş yaşındayım," dedim yüksek sesle. Odadaki diğer insanların çoğunun dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Bir sürü saçmalıkla karşılaştım.

babam ama bu değil. Bunu yapamazdım. Sırf Ejderha kanı taşıyor diye beni bir devle evlenerek sefalet dolu bir hayata zorlayamazdı.

Lance'in dudakları göz göze geldiğimizde aralandı ama bana yardım etmek için ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri olmadığı belliydi.

Anneme baktım. Güzel, kibirli, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, tek ilgisi dış görünüş olan anneme. Yakışıklı oğlunun bu sefil yaratığa bağlandığını görmek istemezdi herhalde?

"Belki sen evlenmeden önce başka bir seçenek çıkar karşına," dedi yavaşça, babasının istediği olursa torunlarının annesi olabilecek trole bakarken dudakları tiksintiyle büzüldü.

Bu öneri karşısında duyduğum hoşnutsuzluğu biraz olsun paylaşabileceğini umarak Mildred'e baktım. Elbette, o da Çirkin bir pisliğe doğru itilmişti ama gerçekten de hiç tanımadığı biriyle evlenmek istiyor muydu?

Biçimsiz gözleriyle bana baktı ama orada umduğum dehşeti bulamadım. Ağız kapalıydı ama alt çenesini dolduran o kocaman dişler hâlâ yerindeydi. Etli dudaklarının arasından çıkıntı yapıyordu. O ağız öpme fikri korkunçtan da öteydi. Bunu yapamazdım. Asla yapmazdım.

"Bu çılgınlık hakkında ne düşünüyorsun?" Bir fikir beyan etmediğinde ona sordum.

"Göksel Konsey'in Varisi'nin eşi olmaktan onur duyarım," dedi ve kalbim bir taş gibi yere çakıldı. Güç. Elbette beni istiyordu. Onu çoğu kadının hayalini kurduğu bir konuma yükseltebilirdim. Varislerden birinin elini tutmak onun sosyal konumunu çoğu Fae'nin üstüne çıkarırdı. Ama bu birliktelikten ben ne elde edecektim? Domuz gibi çirkin bir eş ve gremlin çocuklar.

"Lanet olsun, hayır," diye tükürdüm, kendimi ayağa kaldırdım ve çorba kaşığımı düşürdüm. Kâseye çarptı ve yeşil çorba her yere uçtu.

Sessizlik çöktü ve odadaki herkes bana bakıyordu. Babamın gözleri şiddet vaadiyle doluydu ama bir kez olsun umursamadım. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim. Yıllardır bu ailenin bir parçası olmanın ıstırabına katlanmıştım ve kendimi, sevmek bir yana, arzuyla bile bakamayacağım bir kadına bağlayamazdım.

"Yerine geç Darius," diye homurdandı Peder, sesi buz gibi alçaktı.

"Onunla evlenmeyeceğim," diye hırladım ve Mildred'e bakmadan onu işaret ettim. Bakışlarım babaminkilerle kilitlendi ve öfke içimi yırtarken gözlerimin sürüngen yarıklarına dönüştüğünü hissettim.

"Senden bekleneni yapacaksın ve-"

"O değil!" diye bağırdım ve avuçlarımda alevler canlandı.

Herkes bakıyordu ama umurumda değildi. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve ben de benimkini bulmuştum. O kızla evlenmeyecektim ve bu konuda sesim kısılana kadar bağırıacaktım ya da derdimi anlatmak için bu gerekiyorsa tüm evi başımıza yıkacaktım.

"Sanırım sakinleşmen gerekiyor," dedi annem, çenesi titreyerek. utançtan sıkılmıştı. "Neden gidip biraz temiz hava almıyorsun?"

"Bana uyar," diye tersledim.

Sandalyeyi arkamdan tekmeledim ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Odadan çıkarken arkama bakma zahmetine girmedim ve kapıya varmadan önce alevleri söndürmeyi başardım.

Patlamama misilleme olarak babamın ne yaptığı umurumda değildi. Beni zorla evlendiremezdi. Ve beni o kızla evlendiremeyeceğinden de emindi.

Lance Orion

Çatal bıçak takımımı yere bırakıp yerimden kalktım ve Darius'un babası bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi. Ben karşılık vermedim.

Lionel beni evcil köpeği gibi överek, "İyi adam," dedi.

"Bunu senin için yapmıyorum," diye mırıldandım Darius'un peşinden odadan çıkarken. Bu onun emri değildi. Ben arkadaşımı kontrol ediyordum.

kuzeniyle görücü usulü evlendi. Gergedanın ters ucuna benzeyen ya da benzemeyen.

Yemek odasında öfkeli bir konuşma patlak verdi ama arkama bakmadım. Ön kapı ardına kadar açıldı ve ben evi çevreleyen görkemli verandaya adım attı.

Darius merdivenlerde oturuyordu, başı ellerinin arasındaydı. İç çekerek yanına çöktüm ve dirseğimle onu dürttüm.

"Bu şimdiye kadar yaptığı en kötü şey," dedi Darius, sesi yenik düşmüştü.

Aramıza sessizlik çökerken ve ağustos böceklerinin cıvıltısı doldururken kalbim ona gitti.

Dirseklerimi dizlerime dayadım, gözümü karşı tarafa diktim. dolunayın altında tertemiz çimler. "Onun dediklerini yapmak zorunda değilsin."

Darius sarsılarak bana baktı, yüzü öfkeyle gerilmişti. "O kadar basit değil. O dünyanın en güçlü adamlarından biri. Solaria."

"Ne olmuş yani?" Ona sert bir bakış atarak homurdandım. "O senin baban olabilir ama sana sahip değil, Darius. Sen sadece bir

kendi dünyasını yöneten bir adam olmaktan birkaç yıl uzakta."

Bu fikir kafasına dank edince gözleri önce kısıldı sonra yumuşadı. Yavaşça başını salladı ve derin düşüncelere daldı.

"Haklısın," dedi sonunda ve ben de sııttım.

"Ben her zaman haklıyım," dedim ve bir kahkaha patlattım.

O da çatladı ve omzumu onun omzuna vurdum. "Zodiac'a git ve kışını yırtarak çalış. O pislikten daha büyük ve daha güçlü ol."

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Şimdilik onun saçma nişanını kabul ediyorum ama onunla evlenmeyeceğim."

"Yapmayacaksın," diye kabul ettim. "Ama her ihtimale karşı, cin çocukların için vaftiz babası olarak uygun değilim."

Darius bir kahkaha attı ve bir an için üzerimize bir ışık huzmesi düşer gibi oldu.

"Lance?" kız kardeşimin sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve döndüğümde onu kapının önünde buldum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Beni arayıp bulduğu için içimi bir rahatlama kapladı. Bütün akşam benimle neredeyse hiç göz teması kurmamıştı ve bu kalbimi kırıyordu.

Ayağa kalktım ve Darius'un omzunu okşadım. peşinden gittim. Beni devasa Aga'sı, dramatik kırmızı fayansları ve altın armatürleriyle 8. Henry'ye uygun görünen mutfığa götürdü. Kalbim bu gece bu evi vuran gömlek fırtınası yüzünden düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Clara'nın telaşlı gözleri benimkilerle buluştuğunda, her şeyin daha bitmediğini hissettim.

"Ne oldu?" Yüz ifadesi karşısında içim içimi yerken sordum.

Ağzını açıp kapattı, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibiydi.

"Clara," diye ısrar ettim ve uzun kirpiklerinin altından yukarı baktı. Benim aynam olan parlak obsidyen gözlerinde yaşlar parlıyordu. Yarım saat boyunca orada kaldılar. gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı. "Ne oldu?" Yalvardım ve o da titrek bir nefes aldı.

"Özür dilerim Lance," diye fısıldadı, sanki birinin duymasından korkuyormuş gibi. Gömleğimi kavradı ve ben Birden kendimi gerçekten sevgili kız kardeşime bakarken buldum, benden kaçan ve beni karanlıkta bırakan bir yabancıya değil. "Son zamanlarda senden çok uzak kaldım. Ama öyle olmak istemedim. Kara büyü yüzünden..."

"Dikkatli olmalısın, kuralları biliyorsun," dedim kararlılıkla. Babamız biz dinleyene kadar kuralları binlerce kez tekrarlamıştı. Haftada bir kez ve eğer karanlık sizi çağırırsa, tamamen durun.

"Annemin farklı kuralları var," dedi omzunun üzerinden bana bakarak.

Kızgın bir sıcaklık içimi azarladı. "Annemin canı cehenneme," diye hırladım. "Onu kontrol altında tutan tek şey babamdı."

Clara'nın alnı çizgilerle kırıştı ve onu bu kadar endişeli görmek bana acı verdi.

"Senden ne istiyor?" ısrar ettim. "Sana yardım edebilirim, sadece her zaman yaptığın gibi konuş benimle."

Elini göğsüme koydu ve usulca okşadı. "Ben iyiyim, Lance. Gerçekten iyiyim. Endişelenmene gerek yok." Ağır bir nefes aldı.

nefes al. "Ve geçen gün söylediklerim için özür dilerim. Hayallerinin peşinden gitmelisin. Bencilce davrandım ve ben..." Yine o gergin haliyle omzunun üzerinden baktı ve ben

Hayal kırıklığı içinde çenemi gıcırdattım.

Kimden bu kadar korkuyordu? Annemden mi? Çünkü umurumda değildi.

O benim kanımdan ve canımdan biri olsaydı, Clara'yı manipüle ettiğini söyler ve planladığı şeyi durdurması için onu zorlardım.

"Bana neler olduğunu anlat," diye ısrar ettim, omuzlarına tutunarak, onu bıraktığım anda benden tekrar uzaklaşacağından ve onu asla geri alamayacağımdan emindim. Onu Lionel Amca'dan iki içerken gördüğümü neredeyse söyleyecektim ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Kakllerini gözlerinden uzaklaştırdı ve başını yukarı kaldırdı. "Bu gece öğreneceksin," diye fısıldadı, tam o sırada kapı uçarak açıldı ve failin uyguladığı gle duvara çarptı. kullanmıştı.

Lionel ayakları üzerinde duran bir tank gibi içeri girdi. Sert ve heybetliydi, kasları beni tehdit etmek için hazırdı. Ama ben soğukkanlılıkla ona baktım, gözlerindeki meydan okumaya karşı omuzlarımı dikleştirdim.

Bir Ejderha Şekillendirici olabilirdi ama onu etkisiz hale getirmek için dişlerimi ona yeterince geçirmem yeterliydi.

"Dışarı," dedi ölümcül sakın bir tonda, sözleri açıkça kız kardeşime yönelikti.

Dehşete kapıldım, gerçekten de itaat etti ve sanki onun sahibiymiş gibi kapıdan dışarı fırladı.

Cehennem. Hayır.

O yaklaşırken yerimde durdum ve havadaki basınç ciğerlerime sızdı.

"Yani," dedi sakince. "Sen ve oğlum iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz. Umduğumuz şekilde birbirinize bağılandığınızı gördüğüme sevindim." Bahsettiğı 'biz'in kendisi ve annem olduğunu anlamam için ayrıntıya girmesine gerek yoktu. İkisi de entrikacı. Karısı, kocasının burnunun dibinde oynadığı güç oyununu hiç umursamıyordu; yeter ki kendisine her türlü harcamayı yapabileceğı yüklü bir platin kart hediye edilsin. göğüs estetiğı ya da göğüs dekoltesi yaptırmak istiyorsa, bundan memnundu. Ama Darius'un babası annemde kendi çıkarcı eşini bulmuştu. Kendilerine özgü yöntemlerle zalim ve işbirlikçi, bu yüzden birlikte durdurulamaz bir güçtüler. Ve durdurulamaz bir gücü yenmenin tek yolu da kımıldamaz bir duvardı. Ben de öyle olmaya çalıştım.

Buraya gelmesinde hoşbeşten daha fazlası olduğunu hissederek başımı sallayarak cevap verdim. Tabii onun neşesiz ses tonuna hoş denebilirse.

"Annenizin size sorumluluklarınızı henüz açıklayıp açıklamadığından emin değılim, ama izin verin size açıklayayım, Lance." Altın rengi mutfak adasının üzerinden bana baktı, ellerini tertemiz yüzeye yaydı. "Sen Gelecek hafta mezun oluyoruz, değıl mi?"

Tekrar başımı salladım, ne demek istediğini anlamaya çalışırken çenemi gıcırdatıyordum.

"Tebrikler." Ses tonundaki hiçbir şey bunu kastettiğini göstermiyordu. "Mezun olduğunuz andan itibaren, umarım

Ailelerimiz arasındaki ittifaka tamamen katılacak mısınız?"

"Etrafta olduğum sürece Darius'a göz kulak olacağım," dedim.

bir omuz silkme.

Ağzı aşağılayıcı bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Ah evet... annenin bahsettiği Pitball rüyaları."

Gözleri bir anlığına sürüngenleşip en koyu yeşil renkte parlarken içim taş kesildi.

Daha önce hiçbir kavgadan geri adım atmamıştım ve bu adam krallıktaki en güçlü Ejderha Şekillendirici olsa bile, yakın zamanda teslim olmayacaktım.

"Ben sabırlı bir adamım, Lance-" Yalancı. "-ama bunun için zamanım yok

Boş hayaller ve boş hevesler. Oğlumunki gibi, sizin kaderiniz de çoktan çizildi. Üstleneceksin

Darius'un vasisi olarak resmi bir rol üstleneceksin ve ben de bunun için sana cömert bir ödeme yapacağım. Bundan daha adil bir şey olamaz."

Kalp atışlarım hızlandı ve adrenalin devreye girerek dişlerimin kan için karıncalanmasına neden oldu. "Adil mi? Ben bir Terazi burcuyum efendim, sanırım neyin adil olup neyin olmadığını bilirim."

Yüz hatları korkunç bir öfkeye dönüştü. "Beni tersleme evlat. Bu bir rica değil. Bu bir emirdir. Verilmiş bir karar uzun zaman önce annen ve ben tarafından-"

"Peki bu karar alınırken ben neredeydim, ha?" Ellerimi yumruk yaparak tersledim. Bu dünyadaki en kötü iş değildi ama hayallerimin üzerine damga vurmak ve Acrux'lar tarafından itilip kakılan bir piyondan daha fazlası olma fikrini gömmek anlamına geliyordu.

Öyle bir şey olmayacak.

"Karyolanda sızlanıyordun," diye hırladı. "Bu senin için uzun zaman önce yapılmış bir seçim. Ve beni bir daha asla sorgulamazsan hayatta daha başarılı olursun." Sanki konuşma bitmiş gibi arkasını döndü. Ama kesinlikle bitmemişti. Sadece bu da değil, az önce bana sırtını dönmüştü ki bu Solaria'da başka bir Fae'ye yapılabilecek en büyük hakaretti. Bu da bana ne kadar saygı duyduğunu kanıtlıyordu.

"Siktir git," diye hırladım ve durdu, sırt kasları süslü gömleğine karşı gerildi. "Benim kendi hayatım var. Kurşun. Hiçbir ittifaka girmeyeceğim. Darius bir dost, hepsi bu. Sana ve ailene olan bağlılığım burada sona eriyor." Ağzımdan çıkanlar beni daha önce çok kez gözaltına aldırmişti.

Zodiac Akademi'de sayabilirdim ama bu farklı hissettirdi. Sanki dünyadaki en zehirli yılanı dürtmüş ve bileğimi ona uzatmıştım.

Bana doğru savurduğu büyüü saptırmak için kolumu fırlattığımda nefesim kesildi. Lord Acrux'a güçlü bir hava patlaması gönderdiğimde bir ateş kırbacı bileğimi yakaladı ve öfkeli bir hırıltıyla duvara çarptı.

Kolumu saran alev kırbacından ve yanan etin kokusundan acı yayılıyordu.

burnumun dibinden geçti. Diğer elimle su döküp alevleri söndürürken bağırdım. Ama bunlar sıradan alevler değildi, bu Ejderha Ateşi'ydi.

"Bırakın beni!" Dişlerimi gösterdim, elimi kaldırıp Başka bir kırbaç beni arkamdan yakaladığında kendimi savundum. Etrafımda sarsıldım ve Darius'un annesinin kocasını desteklemek için hareket ederken bir kez olsun işe yaradığını gördüm.

"Bu da ne böyle?" Hırladım. "Bunun sana boyun eğmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?"

Kızgın kırbaçlar tenimde serinledi ve beni kapıya doğru çekti. Lionel ilerledi, beni itmek için bir elini başımın arkasına bastırdı. Ona doğru hamle yaptım, dişlerimi koluna geçirmeye çalıştım ama ben onu yakalamadan bir saniye önce elimden kurtuldu. Gözleri bana dikilmişti ve beni tekrar hafife alacağını sanmıyordum. Eğer yaparsa, ben kazanırdım.

Peşinden sürüklenip merdivenin altındaki bir kapıya doğru yönlendirilirken ateşten zincirler beni onun topuğuna doğru itti.

Kapıyı kırarak açtı ve elini havaya vurarak zincirlerin beni kapıdan içeri çekmesini sağladı. Kapı yüzüme çarptı ve yarı karanlığa gömüldüm; alanı aydınlatan tek şey ellerimi arkamdan birbirine saran büyülü zincirlerdi. Omuzlarımı sarsarak bağlara doğru sertçe çektim ama işe yaramadı.

Öfke içimde bir çukur kazdı ve toplayabildiğim tüm güçle kapıya sert bir tekme attım. Tahta parçalandı ama kırılmadı.

"Lionel seni bok parçası!" Kükreyerek kapıyı tekrar tekmeledim. Kullandığım güç yüzünden bir adım tökezledim, sonra da hırlayarak omzumu kapıya fırlatmaya hazırlandım. Pitball mücadelesi.

Ben vahşi bir boğa gibi kapıya saldırmadan önce kapı açıldı ve Darius içeri fırladı. Bana çarptığında ve birkaç basamak aşağı tökezlediğimizde benden bir oomph kaçtı.

Havada bunaltıcı bir sıcaklık vardı ve ben içgüdüsel olarak kafamı ondan uzağa çevirdim. Lionel kapı aralığında duruyordu, tehditkâr gölgesi üzerimize düşüyordu. Avuçlarının arasından yakıcı bir hava yayarak bizi oradan uzaklaştırdı ve merdivenlerden aşağı inmeye zorladı.

Darius elinin tersiyle yarılan dudağını sildi. "Baba dur!" diye bağırdı, biz sendeleyerek basamakları inip büyük bir mahzenin derinliklerine inerken. Soğuk, taş duvarlar bana bakıyordu ve yerin çukurluğu içimi ürpertiyle dolduruyordu bir tür korku.

Isı dağıldı ve Lionel hızla Darius'un üzerine geldi, saf kaslardan oluşan bir bulanıklıktı. Yumruğu Darius'a yöneldiğinde telaşla ellerimi çektim. oğlunun çenesiyle birleşti. Darius ellerini havaya kaldırdı ve avuçlarında bir ateş filizlendi, ama ateş sönmüştü ve babası çok geçmeden onu söndürdü. Vampir hızımla ileri atıldım ve yardım etmek için omzumu Lionel'in böğrüne dayadım.

"Şimdi de onu korumak istiyorsun, öyle mi?" Lionel bana tükürdü ve aramızda bir uçurum oluşturan kocaman bir ateş hattı fırlattı. Tökezleyerek geri çekildim.

alev almaya ve etrafımızdaki tüm beton odayı aydınlatmaya devam etti.

Lionel, Darius'a yumruklarının acımasızlığıyla saldırdı. sihir terk edildi. Panik ve öfke, daha fazla dayanamayana kadar içimi kemirdi. Her yumruk beni haykırmaya itti ama Darius sanki bu daha önce de olmuş gibi buz gibi sessizliğini korudu. Sadece bu düşünce bile onun adına babasını parçalamak istememe neden oldu.

Merdivenlerden bir gıcırtı geldi ve döndüğümde annemi orada, kız kardeşimi de hemen arkasında buldum.

"Beni serbest bırak," diye rahatlayarak nefes aldım ve sihrimi kontrol altında tutmaya devam eden bağları çekiştirdim.

Annem başını salladı, yüzü sertti. "Vakit geldi, Lance. Bundan kaçmana izin veremeyiz."

Dehşet içinde ona baktım. Kaltağın teki olduğunu biliyordum ama lanet olsun ki benim kaltağım olması gerekiyordu. Benim lanet takımım için vuruş yapıyordu.

Kız kardeşime baktım ve gözleri özür dilemekle doluydu. Ama yine de orada durdu ve hiçbir şey yapmadı.

Arkamdan gelen çatırtı sesiyle irkildim ve Darius bir ağız dolusu kanın arasından duyulamayan bir şeyler söyledi.

"Lanet olsun!" Kükreyerek ateşe doğru koştum, bunun bir ölüm dileği olduğunu biliyordum.

Alevler ben onlara ulaşmadan bir saniye önce dağıldı ve Lionel beni boğazımdan yakaladığında görüşüm çok geç düzeldi. Dünyayı sarsan bir büyü dalgasıyla beni Darius'un yanında dizlerimin üzerine çöktürdü.

Kollarımı tutan ateşli zincirler ellerimi ileri doğru yönlendirdi ve parmaklarım Darius'un bileklerine kilitlendi. Ağzından süzülen kan yere damlarken, şişmiş gözleriyle bana şaşkınca göz kırptı.

Kalbim, kapana kısılmış ölümü bekleyen bir hayvanmışım gibi atıyordu.

Dizlerimin altındaki betonun soğuk ısırığı tek hissettiğim şeydi. hissedebiliyordu. Bu ve Lionel'ın yapmak üzere olduğu şeyden duyduğu korku.

Darius bana "Özür dilerim," dedikten sonra yanındaki yere bir tomar kan tükürdü.

"Piç kurusu," diye hırladım Lionel'a. Bunun adaletsizliği kalbim patlayana kadar bağırmak istememe neden oldu.

Darius'un arkasına geçerek bir elini omzuna koydu ve ben de birinin elini benimkine koyduğunu hissettim. Onun hain annem olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu ve boğazım öfkeyle şişti.

Lionel sakince, "Sonsuza dek bağlı kalacaksın," dedi. Kanlı parmak eklemleri üzerimizde yaktığı ateşin ışığı altında parlıyordu. "Lance Orion, oğlumu kendi hayatın pahasına koruyacaksın. Hiçbir şey senin için bundan daha önemli olmayacak," diye açıkladı ve umutlarım ve hayallerim gözlerimin önünde dalgalandı.

"Bekle," diye soluklandım ama bakışlarında zerre kadar merhamet bulamadım. "Baba hayır," diye havladı Darius, bu da ona bir güçlü bir itiş.

Lionel sert ve yankılı bir sesle devam etti: "Adiuro te usque in sempiternum."

Darius bileklerimi tuttu ve öfke dolu bir ses çıkardı. Uzaklaşmaya çalıştım ama Lionel'ın büyüünün baskısı Tırnaklarım Darius'un etine batana ve kan akana kadar arttı.

Panik kalbimi kemirdi ve kurdeleler halinde bıraktı.

Lütfen

hayır. Bu

olmaz.

Uğruna çalıştığım her şeyi elimden alma.

"Adiuro custodiet te mihi in filium," Lionel'ın sesi tenor bir tonda yükseldi ve derin bir güç bedenime nüfuz ederek ruhumu avucunun içine aldı.

"Lütfen," diye zorladım, bunu durdurmak için çaresizce.

"Güzel sözler için artık çok geç oğlum," diye mırıldandı annem kulağıma, eli omzumda sıkılaştı. "Ailelerimizin yolu bu. Çok uzun zamandır gerçek yolundan sapmış durumdasın. Kız kardeşin ve bana katılmanın zamanı geldi."

"Asla," dedim dişlerimin arasından, ama Lionel'in büyüğü içime bir kez daha hücum etti ve öne doğru eğildim. Darius da yere yığıldı ve alınlarımız ortada buluştu, ellerimiz hala acı içinde birbirimizin kollarına kilitlenmişti.

"Adiuro te usque ad mortem!" Lionel haykırdı ve duvarlar korkunç bir büyüyle titredi.

Kalbim aniden Ejderha Ateşi'nin tüm sıcaklığıyla yandı ve aynı acı bileklerimin içinde bir yol açtı.

Damarlarıma, kanıma. İçime dikenli kökler salan ve tüm vücuduma yayılan bir tohum ekti.

Sıcak, kavurucu pençesinden kurtulmama asla izin vermeden alev alev yanarken ter omurgamdan aşağı döküldü. Dişlerimin arasından tısladım, derimin altında hızla ilerleyip vücudumdaki her hücreye ulaşırken acıdan kör olmuştum.

Sonunda çekildiğinde Darius'un kollarını serbest bırakabildim. Her ikimizin de bileklerinde çivi izleri vardı ve sağ dirseklerimizin kıvrımında, oraya yakılmış gibi görünen bir işaret vardı. Benimki Darius'un burcu olan Aslan'ın sembolüydü, o da benimkini tutuyordu: Terazî.

"Ne yaptın sen?" Darius parmağını kolundaki ize bastırarak nefes nefese kaldı.

Parmağımı benimkindeki işaretin üzerinde gezdirdim, kabarık ve kırmızı olan sıyrık dokunuşumun altında cızırdıyordu.

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi," diye mırıldandı Lionel. "Lance bundan sonra, ikinizden biri son nefesini verene kadar sizin koruyucunuz olacak. Birbirinize alışın. Çünkü hayatlarınız artık iç içe geçmiş durumda." Bana baktı ve üst dudağım geri çekildi. "Senin hayatın onunkine bağlı. O nereye giderse, sen de oraya gidersin. Hikayenin sonu."

Darius Acrux

Babam geri çekildi ve acı ve öfke vücudumda eşit ölçülerde hızla ilerlerken başımı öne eğdim.

Bana vurmaya başladığında karşılık vermemiştim. Hiç karşı koymadım. Her zaman bunun onu daha da Daha da kötüsü.

Duyduğum acı kaburgalarımı keskin bir şekilde dağladı. onun saldırısı sırasında çatlıyordu. Derin bir nefes alamadım. Kanın tadı ağzımı doldurdu. Zihnimde acı ve ateşten başka bir şey için neredeyse hiç yer yoktu.

Lance beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ve bakışlarında bulduğum acıma duygusunu hazmedemiyordum.

"Kalk," diye hırladı babam. "Bu gecenin bitmesine daha çok var. İkiniz de uzun zamandır gözlerinizi gücümüzün gerçeğinden kaçırdınız. Ama şimdi bunu kabul etmenin zamanı geldi.

Doğuştan sahip olduğun güce sahip olmak için ne gerektiğini görmen gerekiyor."

Lance benden önce ayağa kalktı, elini uzatıp Tökezlerken kolumu kavradım. Yüzümün yan tarafından kan aktığını hissedebiliyordum ve beyaz gömleğime baktığımda kırmızıya bulanmış olduğunu gördüm.

"Yukarı geldiğinizde yüzünüzdeki o acınası ifadeyi silin. Diğer konuklarımıza bu gecenin sona erdiğini bildirdim. Şenliklerin sona ermesinin nedeninin nişanlılığıyla ilgili çocukça patlaman olduğuna inanıyorlar ve kendini toparlaman için sana zaman vermeyi kabul ettiler." Babam döndü ve Stella ile birlikte odadan çıktı.

Clara tereddüt etti, gözlerinde parlayan yaşlarla bize doğru kayd.

"Çok üzgünüm Lance," diye nefes aldı. "Annemin ihtiyaç duyduğu rolü üstlenirsem hayatını yaşamana izin verir diye düşündüm.

Bundan uzak dur. Bunun olmasını istemedim."

Lance dehşet içinde kız kardeşine baktı. "Sana ne yaptılar?" diye soluk soluğa bağırdı.

Elbisesinin kolunu geriye itti ve kendi kolundaki Leo işaretini ortaya çıkardı. "Lionel'a bağlıyım," diye nefes aldı. "O kadar da kötü değil, beni önemsiyor, o-"

"Ondan beslenmene izin mi veriyor?" Lance tükürdü. "Biliyoruz, gördük."

Clara dudağını ısırđı, bakışları bana kayd. "Eğer bu kadar güçlü birinden beslenirsen..."

"Aklına bir şey gelmesin," diye homurdandım. Onun da boynumu emmeye başlamasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"Söylemiyordum. Sadece bunun da iyi yanları olduğunu söylemeye çalışıyordum." Zayıfça omuz silkti ve kendini buna ikna etmek için çok zaman harcadığı belliydi.

Lance bana baktı ve ben de gözlerimi kıstım. "Bu senin için de geçerli. Bu gece hiç bağış yapmadan yeterince kan kaybettim," diye mırıldandım.

ikisi de bana baktı. Isınmış bok gibi görünüyor olmalıydım çünkü Clara neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı ve Lance'in çenesi o kadar sıkıydı ki dişini kırmasından korktum.

"Lionel seni manipüle ediyor," dedi Lance Clara'ya, yüz ifadesi sertleşmişti. "Karşılığında ne istiyor?"

Kan mı?"

Clara başını salladı, gözleri ayaklarına kaydı. "Ben de istiyorum, sadece... korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?" Lance ona doğru uzanarak yalvardı ama o kaçtı.

"Lionel'i bekletmemeliyiz," diye nefes aldı Clara. Sonunda. Merdivenleri tırmanıp gözden kaybolmadan önce kardeşine uzun ve kederli bir bakış attı.

Lance sessizce, "Sana yardım edeyim," dedi ve elini uzatarak bana doğru ilerledi.

"Merak etme," diye mırıldandım, yanağımdaki kan çizgisini silerken parmak eklemlerimin oradaki kesiğe sürtünmesiyle oluşan acı hissini görmezden gelmeye çalıştım.

"Seni bu şekilde acı içinde bırakamam," dedi.

"Sorun değil. Annem beni gördüğünde pansuman yapacaktır," dedim umursamazca. "Onun bunu yaptığını bildiğine dair verdiği tek işaret bu."

Lance'in ağzı sert bir çizgiye düştü ama geri adım atmadı. "Sana yardım etmek zorundayım, Darius," dedi zorla. "Bu bir seçim değil. Seni böyle görmek beynimi acıtıyor, sanki senin acın benim acım ve ben..."

Birbirimize bakarken Lance'in sözleri kesildi. Babamın büyüğü bize bunu yapmıştı. Beni acı içinde görmeye dayanamıyordu ve ne olursa olsun bana yardım etmek zorundaydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp avucunu tenime bastırduğunda ona sert bir kabullenişle başımı salladım.

Elinin altında kırmızı bir parıltı başladı ve sihrinin ısıtıcı akışı içime akarken o da beni iyileştirmeye çalıştı.

birçok yaralanma.

O çalışırken sessizce durduk ve acı yavaşça bedenimi terk etti. Kaburgalarım doğru pozisyonlarına geri çekilirken tekrar çatırdadı ve Lance yüzünü buruşturdu Neredeyse kendisi de hissetmiş gibi tepki verdi.

Acı beni terk ederken derin bir nefes aldım ve Lance beni onun elinden kurtarıırken bir adım öne doğru sendeledi. iyileştirici büyü.

Onu sabitlemek için kolunu tuttum, gözlerinin altındaki koyu çizgileri fark ettim.

"Tükendin mi?" Kaşlarımı çatarak sordum. Biliyordum ki Bana yardım etmek istedi ama büyüü o kadar azaldıysa küçük yaraları kendi haline bırakabilirdi.

"Evet. Lionel'ı defetmeye çalışırken çok fazla büyü kullandım," diye itiraf etti, gücü onu doldurmadan hissettiği rahatsızlıktan dolayı dişlerini sıkarak.

Onun sıkıntısını görmek beni, onun durumundaki birine normalde göstereceğim ilginin çok ötesinde bir üzüntüyle doldurdu.

"Al," dedim ve hiç düşünmeden bileğimi uzattım.

Lance şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Güçlü Fae'ler kanlarını öylece Vampirlere sunmazlardı ve henüz iyi eğitilmemiş olsam bile ondan daha güçlüydüm.

"Yapamam... seni rahatsız görmek beni bok gibi hissettiriyor," diye sinirli bir şekilde itiraf ettim.

Aramızdaki bu bağı ben istememiştim, ikimiz de istememiştik. Ama başka bir şey yapmamız için bir yol göremiyordum.

şimdilik olanları kabullenmekten daha iyiydi. Bu da onun bok gibi görünmesiyle başa çıkamayacağım anlamına geliyordu.

güçten yoksun.

"Emin misin?" diye sordu, ama dişleri kanımın çağrısına yanıt olarak büyümeye başlamıştı bile.

"Acele edin; babamı beklettiğim için bir dayak daha yemek istemiyorum," dedim karanlık bir sesle.

Lance'in gözleri tekrar incineceğim düşüncesiyle öfkeyle parladı ama bileğimi kavrayıp ısırırken bu duyguyu bir kenara itti.

Gözlerindeki memnuniyeti fark ettiğimde acıyı hemen bir zevk dalgası izledi. Bu doğru, hatta iyi hissettiriyordu. Bana yardım ettiği için onu ödüllendiriyordum ve bunu yapmayı, üst kattaki o çirkin kızla evlenmek istemediğim kadar şiddetle istediğimi fark ettim.

Kendimi uzanıp onu daha yakına çekmek isterken buldum ama bunun gerçekten bana ait olmadığını bildiğim için bu garip dürtüyle savaştım.

Lance yeterince aldıktan sonra geri çekildi ve bana bakarken kolumu bıraktı.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Tadın şey gibi..."

"Bu normal olamayacak kadar iyi hissettirdi," diye itiraf ettim. Babamın Clara'yı beslediği anı zihnimde canlandı ve az kalsın ne hale geldiklerini düşünmeden edemedim. birbirlerini okşuyorlardı.

"Evet. Senin kanın benim lanet olası eroinim gibi," dedi Lance, kara gözleri az önce ona verdiğim güçle parlıyordu.

"Bunu tekrar yapmaktan kaçınmayı düşünüyorum," dedim, onunla birlikte gelen özlem acısını bir kenara iterek. "İhtiyacım olan son şey, sen beslenirken beni kuru kuru becermeye çalışman."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diye cevap verdi Lance, sesi şakacıydı ama gözleri sihrime duyduğu arzuyla parlıyordu.

"Mmmhmm." Ondan uzaklaştım ve merdivenlere yöneldim, ikişer ikişer çıktım.

Tam açık kapıların ardında bir araba uzaklaşırken giriş holüne çıktım.

"Son misafirlerimiz de az önce ayrıldı," diye duyurdu babam, bakışları benim ve Lance'in üzerindeyken.

İyileştiğim gerçeği hakkında yorum yapmadı. Saldırılarından sonra Annemin beni iyileştirmesini de hiç umursamadı. Sanırım öfkesini bedenimde tatmin etmek onun için yeterliydi ve benim spor yapmam konusunda ısrarcı olmaya gerek duymuyordu.

Yaralanmalardan sonra.

"Gidelim," dedi Stella Teyze sol tarafımızdaki odadan çıkarken hevesle. Gece mavisini bir pelerine sarınmış ve ben ona bakarken kapüşonunu başına kadar çekmişti.

Babam bizi bir çift köpekmişiz gibi çağırdı ve evin içinden yemek salonuna doğru yöneldi.

Oraya vardığımızda, Varisler ve ailelerinin hepsinin bizi terk ettiğini ama amcalarım ve kuzenlerimin çoğunun kaldığını gördüm. Birkaçı gömleklerini çıkarmıştı ve bize doğru ilerlerken bakışlarım Oscar'ın yaralı göğsüne takıldı. Neyse ki çirkin kızı ortalıkta görünmüyordu ve bakışları benim yerime babamın üzerindeydi.

Kalabalıkta kardeşimi aradım ama o da yoktu.

"Siz hazır olduğunuzda biz de gitmeye hazırız Komutan," dedi Oscar, babama Ejderha Klanları'nın lideri unvanıyla hitap ederek. Bu nadiren duyduğum bir terimdi ama yaptıkları şeyin önemli olduğu anlamına geliyordu.

"Vakit geldi," dedi Peder. "Herkes bir araya toplansın."

Ejderhalar, Stella ve Clara ona doğru koşarken Lance bana doğru yaklaştı.

Babam cebinden yıldız tozu poşetini çıkardı ve ben de kalbimin biraz daha hızlı attığını fark ettim. bizi buradan uzak bir yere götürüyor.

Bileğinin bir hareketiyle bir avuç paha biçilmez yıldız tozunu havaya fırlattı ve toz hepimizin üzerine düşerek bizi dünyadaki mevcut konumumuzdan alıp başka bir yere götürdü.

Açık bir kayalığın tepesine vardığımızda dondurucu hava beni savurdu, çarpan dalgaların sesi havayı dolduruyordu.

Lance kolumdan tutarak arkamdaki gökyüzünü işaret etti ve göklerde bir ay tutulması başlarken dönüp baktım.

Dudaklarım aralandı. Bunun gibi göksel olaylar büyük bir güce sahipti.

Babam her ne planlıyorsa, bu bir tesadüf değildi.

Ejderhalar gömleklerini çıkarıp tanımadığım kadim bir dilde ilahiler söylemeye başladıklarında etrafımızda ateşler canlandı ve gökyüzüne doğru yükseldi.

Clara düğmelerini açmaya başladığında bakışlarım ona takıldı. titrek elleriyle uzun bir elbise giydi. Elbiseyi düşürdü ve annesi onu kendi elbisesi gibi dökümlü mavi bir bornoza sardı.

Ejderhalardan biri grotesk yüzlerle oyulmuş tahta maskeler dağıtırken bir diğeri de daha fazla cübbe dağıttı.

"Bunu durdurmalıyız," diye nefes aldı Lance, gözleri dehşetle açılmıştı. "Bu kara büyü'nün de ötesinde, bu tür bir ritüel uzun zaman önce yasaklanmıştı. Kontrol edemediğimiz güçlerle uğraşıyoruz. Buradaki herhangi biri bunun içine fazla batarsa kaybolur, ruhu gölgeler tarafından tüketilir."

Cevap veremeden omzuma soğuk bir el indi. "Siz çocuklar bu geceyi izlemek için buradasınız," dedi babamın karanlık

Ses bir büyü gibi etrafımı sardı. "Henüz senden bir şey öğrenemeyeceğiz."

Şaşkınlıkla ona baktım ama cevap veremeden gücü bize çarptı ve dizlerimizin üzerine çöktük.

Güçlü büyü kirpikleri vücudumun etrafını sararak beni bu çılgınlığın kenarında hareketsiz bırakırken Etrafımızdaki ilahiler daha da yükseldi.

"Bunu durdurmalısın," diye hırladı Lance, kendi kısıtlamalarına karşı savaşıyor. "Bu tür bir büyüü kullanmayı umut edemezsin! Babam bana bunu söylemişti-"

"Baban gölgeleri kullanacak kadar güçlü değildi. O bir hayal kırıklığı ve aptaldı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağız." Babam başka bir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı ve biz de orada, toprakta diz çökmüş bir halde bu çarpık ritüeli izlemek zorunda bırakıldık.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye ısrar etti Lance, ikimiz de bunun umutsuz olduğunu bilmemize rağmen.

Annesi ona bir maske uzatırken bakışları Clara'ya sabitlenmişti. Kısa bir an için tek görebildiğim gözyaşı lekeli yüzü ve maskeden önce gözlerindeki korkuydu yüz hatlarını gizledi ve ritüelin hareketlerine kendini kaptırdı.

İlahiler artık daha yüksek sesle ve daha şiddetli söyleniyordu. Ay tam tutulma anına yaklaştıkça kreşendoya dönüşüyordu.

Damarlarımdaki sihir serbest kalmak için kaynıyordu ve omurgamdan aşağı bir ter izi akıyordu.

Bir şey geliyordu. Buraya ait olmayan bir şey çiziyorlardı.

Kalbim kaburgalarıma şiddetle çarpıyordu ve ayın etrafını bir ışık halkası sararken panik içinde gökyüzüne baktım.

İlahiler aniden sessizleşti, Fae'ler sustu ve pelerinli figürlerin hepsi sessiz bir yakarıyla ellerini gökyüzüne kaldırdı.

Yanan bir hareket izi gözlerimi sağa çekti. ve meteorun yanan bir ihtişamla bize doğru savrulduğunu gördüğümde nefesim kesildi.

O kadar parlaktı ki bakmaya dayanamıyordum ama bakışlarımı da ayıramıyordum.

Karanlık o düşen yıldızın üzerindeydi. Ve doğruca bize doğru geliyordu.

Yeryüzüne çarptı.
titredi ve toprağı kavururken alev alev yanan bir iz bıraktı.
Korku dolu bir çığlık attım ve devasa kaya, pelerinli
figürlerin tam ortasında dururken ondan gelen ısı neredeyse
etimi yakıyordu.
Sessizlik o kadar yoğun ve derin çöktü ki kulaklarımda
çınladı. Gökyüzünden ne çağırdıklarını bilmiyordum. Ama
ona baktığımda çok güçlü bir dehşet duygusuyla doluydum.

Lance Orion

Tanık olduğum Şey karşısında büyük bir Şok içinde Darius'un yanında diz çöktüm. Meteor önümüzde geniş bir çukur oluŐturmuŐtu, çarpmanın etkisiyle ısınan kaya parlıyordu.

Bizim ilahilerimiz

İki aile r zg rda taŐındı ve kalp atıŐlarımdın çılgın sesiyle karıştı.

Lionel kollarını başının üzerine kaldırdı ve niyetli bir Şekilde uçurumun kenarına doğru koŐmaya başladı. Denize doğru dalarken boğazım düğümlendi ve ne planladığınızı bilsem de bir yanım kaymadan önce kayalıklara çarpmasını umdu. Bu hepimize bir iyilik olurdu.

O çıkıntının ötesinde kaybolduğunda sessizlik çöktü ve dalgaların çarpıŐması bizi geri çağıran tek ses oldu. Sessizlik bastırıyordu ve babasının yeniden ortaya çıkmasını beklerken Darius'la yüklü bir bakış paylaŐtık.

Gürleyen bir kükreme havayı ikiye böldü ve devasa bir canavarın gölgesi gökyüzüne doğru yükseldi. Lionel kanatlarını açtı ve ateşin ışığı metalik yeşil pullarında parıldıadı. Şimdiye kadar gördüğüm tüm Ejderha formlarından daha büyüktü, kanat açıklığı muazzamdı, kuyruğu ölümcül görünümlü sivri uçlardan oluşan bir yelpaze halinde arkasından fırlıyordu. Tepemizde süzüldü ve rüzgâr üzerimizden geçti. İleriye doğru bastırıldık.

ve çimenler onun gökyüzündeki hareketlerini takip etmek için eğildi.

Dünya kıpkırmızı alevlerle aydınlanmadan önce kraterin etrafında bir tur attı ve cehennem ateŐinden bir fıçı döktü.

Düşen yıldız saldırısının altında eridi, meteor

parıldayan bir is yığınınından başka bir şey değildi. Tıpkı kemiklerin bana verdiği görüntü gibi.

"Darius," diye tısladım, ses tonumu korku kaplamıştı.

Bana çaresiz bir bakış attı. "Bunu durdurmak zorundayız." Bağlarına karşı direndi ama çok az umut vardı.

Hareketsizdik, sayıca azdık ve hazırlıksızdık. Dişlerinin arasından küfrediyor, bağlarına karşı direniyordu.

Maskeli yüzlerden oluşan kalabalığın arasında kız kardeşimi aradım. On adım ötedeki karesini tanıdım ve ona seslendim, gözlerim bana gelmesi için yalvarıyordu.

Başını salladı ve ben de yıldızların kendisine lanet ettim. Kaderlerimizin esiri olduğumuz fikrinden nefret ediyordum. Gördüğümüz imgelem kanla sona ermişti. O kadar çoktu ki, olacakları hayal etmeye bile dayanamıyordum. Ve sonra o sözler geldi... ölüm geliyor.

"Clara!" Ona en sert bakışlarımı atarak bağırdım. Annem onun yerine cevap verdi, bana doğru sürüklendi ve Yüzünde ürkütücü bir maske vardı. Çimlerin üzerinde önümde diz çöktü ve parmaklarını yanağımda gezdirdi.

Dişlerimi göstererek geri çekildim. "Eğer bu durmazsa kötü bir şey olacak," dedim, ona ulaşabilmek için dua ederek.

"Babanın her zaman ne dediğini hatırla. İyi ve kötü diye bir şey yoktur," dedi nazikçe.

"Demek istediği bu değildi!" Ben tersledim ama o başını salladı, maskesinin arkasından bir tut sesi geldi. Ayağa kalktı,

Geri dönüp ilahi söyleyenlerin arasına katılırken kalbim göğüs kafesimin altında öfkeyle çarpıyordu.

Lionel kraterden süzülerek uzaklaştı ve zarifçe çimlerin üzerine indi. Kanatlarını katladı, Fae formuna dönmeye hazırlanırken pulları dalgalanıyordu. Karısı ilerleyerek ona cübbesini uzattı ve tüm şekli değişmeden önce alçak bir hırıltı çıkardı. Bir an sonra karısının uzattığı cübbeyi giydi ve yalınayak odaya doğru yürüdü.

Kraterin kenarında, rüzgâr eteklerini arkasından çekiyordu.

Lionel herkese, "Ay tutulmasında oluşan yıldız tozu yolcuyu sadece tek bir yere götürür," diye seslenince kalp atışlarım hızlandı.

Neden bahsediyor? Hangi yerden?

Yüz ifadesinden onun da hiçbir fikri olmadığını anladığımı Darius'a baktım.

Lionel, "Bu gece Gölge Diyarı'na giren ilk Fae olacağız," diye anons edince nefesim ciğerlerimde durdu.

"Deli misin sen?" Darius kaşlarını sıkıca birbirine kenetleyerek babasına sordu. Lionel onu görmezden geldi, binlerce umut ve hayalle dikkatle çukura baktı gözlerinde parlıyordu.

Gölge Diyarı var olan en karanlık ayna dünyasıydı. Oradan iyi bir şey çıkmazdı. Ama orada henüz doğrulanmamış bir söylenti vardı. O da Gölge Diyarı'nın ele geçirilmesi zor beşinci Element'e ev sahipliği yaptığıydı: Karanlık Elementi.

Lionel'a bakarken omuzlarım gerginlikten düğümlendi, buna kalkışacak kadar aptal olduğuna inanamıyordum.

Zaten yeterince gücü yok muydu? O dört Göksel hükümdardan biriydi. Vahşi Kral sonunu getirdiğinden beri tahtta diğer üç Konsey üyesinin yanında oturuyordu.

"Vakit geldi Clara," diye seslendi Lionel ona ve kalbim boğazıma doğru tırmandı.

"Ne zamanı?!" Bağırdım ama o beni duymazdan gelerek Lionel'a doğru ilerledi, hareketleri bana gergin olduğu izlenimini veriyordu. Ve eğer gergindiyse bile, bu bana hissettirdiklerinin yanında hiçbir şeydi. "Clara!" Yalvardım. "Onun için hiçbir şey yapma!"

Bana doğru baktı ve duruşundaki sertlik bana her ne yapacaksa kararını verdiğini söyledi. "Bu onun için değil, Lance," diye seslendi ve maskeyi yüzünden çıkarıp yere bıraktı. "Ben bunu istiyorum."

"Lütfen dur," diye nefes aldım, duygularım kalbimi tırmalıyordu. Bu gerçekten o değildi. Kara büyü onu yozlaştırmış, kendine zarar verecek kadar güç arzulamasına neden olmuştu. Suçlunun annem ve Lionel olduğunu biliyordum. Onu manipüle etmişlerdi.

Ona Ejderha kanıyla rüşvet verdi. Ve şimdi bu boka o kadar batmıştı ki, çıkış yolunu göremiyordu.

Lionel bir elini kızın omurgasının dibine koyduktan sonra onu iterek kraterin içine doğru tökezlemesine neden oldu. Kadın

dik çukurdan aşağıya, için için yanan kalbine doğru dikkatle ilerledi, ilerlerken tüm vücudu titriyordu. Büyük Bir yığın parıldayan abanoz yıldız tozu tek seferde gördüğümde çok daha fazlaydı.

Kız kardeşim yığının yanında diz çöktü, parmaklarını çamura soktu ve parmaklarının arasından geçirdi. Cübbesinin içinden bir şey çıkarmadan önce yığının içine geri akmasına izin verdi. A

Bıçak ateş ışığının altında parlıyordu ve korku nabzımı hızlandırdı.

"Clara!" Sesim çatlayarak bağırdım. Lionel bana sert bir bakış fırlattı ama onun tarafından susturulmayacaktım.

Beni görmezden gelmeye devam etti, bıçağı kolunun üzerine kaldırdı ve etine bir çizgi çizdi.

Kan büyüü... ama neden?

Kan yıldız tozunun üzerine damlarken, o da Bıçağı diğer koluna götürerek derisine bir kesik daha attı. Yıldız tozu sanki içinde bir nabız atıyormuş gibi zonklamaya başladı, sonra Yavaşça bir yılan gibi kıvrıldı ve kollarındaki yaraların etrafını sarmak için yükseldi. İliklerime kadar bunun karanlık olduğunu biliyordum, gölgeler onun sunduğu gücü almaya geliyordu.

Clara'nın omuzları titredi ama uzaklaşmak yerine ona doğru eğildi. Yumuşak bir iç çekerken nefesim sığılaştı, kan büyüü ona o tanıdık yüksekliğini veriyordu. Gözleri yuvalarından fırladı ve yıldız tozları kollarına doğru kaymaya başladı.

Diğerleri daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle ilahi söylüyorlardı ama ben gözlerimi önümdeki korkunç manzaradan ayıramıyordum. Devam ettim.

Boğazım düğümlenene kadar kız kardeşime bağırdım ama o hiç başını çevirmedi.

Yıldız tozu omuzlarının üzerinden süzüldü ve boğazını

gıdıklarken beni panik yakaladı.

Darius babasına bağırdı ama kelimeleri duyamadım, gördüklerim karşısında şok olmuştum. Toz Clara'nın boynuna dolanmış, yukarı doğru kayarak ağzını kapatmıştı, burnuna doğru yaklaşıyordu.

Sanki hayatının en büyük yükselişini yaşıyormuş gibi başını arkaya yatırarak onun pençesinde kaldı.

"Lionel!" Annemin sesi kulaklarımda çınladı.

"Sakin ol Stella," diye hırladı ona. "Kızın saf, ona bir şey olmayacak."

Saf mı? Bu da ne demek oluyor?

Toz kız kardeşimi tamamen sarmış, onu kabaaran tümseğın derinliklerine doğru katlamıştı. Öfke, dehşet ve panikle titremeye başladım. Darius bana yaklaştı ve beni rahatlatmaya çalıştığını hissettim.

Ne oluyor?

Bana geri dönmesi ne kadar sürer?

Toz, ay tutulmasına doğru yükseldikçe yükseldi, kıvrılan, kıvrılan bir karanlık sütunu. Grup mırıldanmaya başladı, ilahileri azaldı ama Lionel kararlılıkla devam etti.

Başımızın üzerinde dönerken ve gölgesi üzerime düşerken, göğsümdede derin bir korku uçuurumu açıldı.

Bir sorun var.

Yağan yağmur gibi bir sesle kule yıkıldı ve bir çağlayan halinde çukurun ortasına doğru döküldü. parıldayan taneler. Yerle buluştuğu anda, koyu renkli madde kana dönüştü. Kayanın tabanına doğru patladı.

kraterin kenarlarına yağıyordu. O kadar çok kan vardı ki, tek görebildiğim buydu. Kırmızı bir havuz sızıyor ve dönüyordu.

Korkunç gerçek ortaya çıkınca kalbim göğsümde serbestçe çarpmaya başladı.

Annem çığlık attı.

İnsanlar bağırıyor, küfrediyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve tek düşünebildiğim onun gittiği idi.

O gitti, o gitti, o gitti.

Annemin elleri üzerimdeydi, bana sarılıyor, gömleğimi mıncıklıyordu. Ama hareket edemiyordum, gözlerimi kız kardeşimin kalıntılarıyla yüzen o kraterden ayıramıyordum.

Annem beni buna ikna etmeye çalışırcasına omzuma doğru hıçkırarak, "Bu onun seçimi idi," dedi. "Bunu o istedi."

"Başarısız olduk," diye tükürdü Lionel.

"Tek umursadığın şey nasıl bu olabilir?!" Darius ona kükredi.

Ben tam bir şok içinde donup kalırken annem ağlamaya devam etti ve gözyaşları gömleğimi ıslattı. Duygular kalbimi pençeleyerek parçalara ayırdı ve ben bunu sindirmeye çalıştım

Korkunç gerçek.

Clara öldü.

Kız kardeşim öldü.

Annemi uzaklaştırmak için kıpırdamıyordum ama bu cehennem gibi yerden kurtulduğum an, bir daha bana elini sürmesine asla izin vermeyecektim. Bunu o ve Lionel yapmıştı ve ben asla affetmezdi.

Tucana kasabasındaki tek yataklı dairemin penceresinden dışarı bakarken dünya yağmurla çalkalanıyordu. En koyu maviler en koyu grilerle birleşmişti. Sokakta insanlar şemsiyelerin altında hareket ediyordu, bunlar dünyadaki tek renk sıçramalarıydı.

Arkamda açılan tavan penceresinin sesi dikkatimi çekti ve döndüğümde Darius'u mutfağıma cırılçıplak düşerken buldum. "Yağmurda uçmaktan nefret ediyorum." Islak saçlarını geriye iterek doğruca yatak odama yürüdü.

Bu rutine alışmış bir şekilde dönmesini bekledim. Bir süre sonra eşofman ve tişörtle mutfağa/salona geri döndü ve buzdolabından kendine bir bira almak için harekete geçti.

"Pek yaz sayılmaz," diye yorumladı ve ben de onaylarcasına homurdandım.

Sessizlik çöktü ama rahatsız edici bir sessizlik değildi. Kız kardeşimin ölümünün üzerinden iki ay geçmişti. Tekrarlanan bir kabusun içinde sıkışıp kalmışım gibi hissettiren iki ay.

"Birliğe yazdın mı?" Darius rahatça sordu ve göğsümü taş gibi bir soğukluk kapladı.

"Hayır."

"Belki denemene izin verirler, eğer sadece-" "Hayır," diye hırladım ve o da elindekini düşürdü.

Solarian Pitball Ligi'ndeki şansımı kaçırmıştım. Kız kardeşimi kaybettikten sonra seçmelere katılacak durumda değildim. Ve ligde sadece bir şansınız var.

Yağmur damlalarının cama vuruşları dairemi dolduran tek sestti.

İçimi çektim ve elinde bir kutu birayla gri mutfak tezgahının üzerinde oturan Darius'a döndüm.

"Bunu bugün aldım." Kapımın önündeki mektup yığınınna doğru yürüdüm ve Zodiac Akademi'den gelen tek sayfayı aldım. Okul şu anda evimi finanse ediyordu. Görünüşe göre Müdür Nova, okulun Pitball takımı için yaptığım tanıtımdan dolayı beni ödemeye uygun görmüştü. Ki bu tamamen saçmalıktı. Bu acıma parasıydı. Ama gururuma yediremeyip almıştım çünkü diğer seçenek Lionel'dan ya da lanet olası annemden para almaktı. Yani bu iki boktan seçenekten daha iyisiydi.

Mektubu Darius'un burnunun dibine yerleştirdim ve okurken kaşları havaya kalktı. "Öğretmenlik için başvurmanı mı istiyorlar?" diye alay etti. "Sen tam olarak düğmeli gömlek tipi, dostum."

Omuz silktim ve mektubu elinden aldım. "Olabilir ama. Burada oturup paramın bitmesini beklemekten iyidir."

Darius kaşlarını çattı ve zihninde bir şeylerin döndüğünü hissettim.

"Ne?" Ben talep ettim.

Bir an için yanağının içini çiğnedi.

"Şey... Düşündüm de, ya babamın bu işle bir ilgisi varsa? Birkaç yıl içinde Zodiac'a kaydolacağım. Ve eğer oradaysan, tıpkı onun gibi beni 'korumaya' devam edebilirsin. istiyor."

Yavaşça başımı salladım, bunu ben de düşünmüştüm. Darius ve benim üzerimde kurduğu bağ her zamanki gibi güçlüydü.

Ben

Onu korumak için derin bir ihtiyaçla iç içe geçmiştim ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Zaten her zaman ona göz kulak olmuştum.

Ama şimdi, başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, hayallerim çoktan gitmişti, yani elimde kalan tek şey buydu.

"Senden harika bir profesör olmayacağından değil."

Homurdandı ve ben de sııttım. Clara'yı

kaybettiğimden beri

duygularımdan ayrılmak giderek daha kolay hale geliyor. I

sahte bir gülümsemeyi yumurta kırar gibi kolaylıkla

yapabilirdim. Ama Darius'la, gerçek olma eğilimindeydiler.

"Ben sadece güzel bir yüz değilim," diye şakasına katıldım. "Final sınavlarımdan tam not aldım."

"Ah evet, senin gizli bir inek olduğunu unutmuşum."

Ağzının bir köşesi kıvrıldı ve mektubu tekrar kaptı. "Peki ne yapacaksın? Güzel bir gömlek giyip babamın şarkılarıyla dans mı edeceksin?"

Başparmağımı alt dudağımda gezdirdim. "Hayır... Sanırım biz Onunla kendi oyununda oynamalısın. Sana göz kulak olmamı mı istiyor? Olur. Bu işi kabul edeceğim ve sana bildiğim her şeyi öğreteceğim. Derslerde ve dışarıda." Sııttım ve gözleri muziplikle karardı.

"Kara büyü mü?" diye tahmin etti, ses tonunda bir heyecan notası vardı.

"Babandan bile daha güçlü olabilirsin, Darius."

"İntikam istiyorsun," dedi Darius huzursuzca.

"Hem evet hem hayır," diye iç geçirdim. "Clara seçimini yaptı ama anlaşmayı sağlayan Lionel'ın kanı oldu." Dudaklarımdan kız kardeşimin adı dökölünce boğazım düğümlendi. Bunu en son ne zaman yüksek sesle söylediğimden emin değildim. "Ondan intikam almak için bir şeyler yapabilirim, Darius. Sen de yapabilirsin. Senin yükselişini görmek istiyorum. İçlerindeki en güçlü Varis olmanı ve babanı topuğunun altında ezmeni istiyorum."

Gözleri bu fikirle parladı. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Evet," dedim kararlılıkla. "Sana yardım edeceğim. Ve hiçbir şey asla yolumuza çıkmayın."

Darius Acrux ve Lance Orion'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

O zaman iki özel alıntı için OKUMAYA DEVAM EDİN
[Zodyak Akademisi: Uyanış](#) - Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar
Serisinin ilk, tam uzunlukta zorba romanı!
BU ROMANDAN BEŞ YIL SONRA GEÇİYOR!

**Sadece 0,99 ÖZEL ÖN SİPARİŞ FİYATI ile alın
serbest bırakılmadan önce!**

Amazon.com
Amazon
İngiltere

Amazon CA
Amazon AU

Darcy

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve Profesör Orion'un karşımda durduğunu gördüm. Burbon kokusu ondan yayılıyordu. Korkutucu derecede uzun boyluydu ve tüm o kaslar beni güçsüzleştiriyordu ama yine de güzel yüzlü bir pislikti.

"Teşekkür ederim," diye zorladım.

"İstediğim şey senin minnettarlığın değil." Kolumu yakaladı ve tek bir kalp atışında ne yapacağını anladım. Düşüncelerim altüst oldu ve bedenim panik moduna geçti. Ne yaptığımın farkına varmadan elim yüzüne çarptı ve odayı büyük bir alkış sesi doldurdu.

Kahretsin, az önce bir öğretmeni tokatladım.

Vuruşumu takip eden an iki sonsuzluk boyunca sürdü. Orion bana baktı ve ben de ona baktım. Yanağı elimin iziyle pembeleşiyordu ve sanki gerçekten olup olmadığından emin değilmiş gibi parmaklarını kaldırıp ize dokundu.

Dilim çaresizce kurumuş bir et yığınıydı ama boğuk bir sesle konuşmayı başardım. "Beni ısıрма."

Benimle burun buruna gelecek şekilde eğildi ve tarçının ilahi kokusu teninden süzülerek nefesindeki burbonun keskinliğine karıştı.

Dudakları büzüldü ve ifadesindeki tüm eğlence kayboldu. "Beni nasıl durduracaksın?" diye sordu, sanki benden gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi. Birden kendimi bir sınavdaymışım gibi hissettim.

Yavaşça nefes aldım, onun yakınlığı düşüncelerimi kavramamı normalden daha zor hale getiriyordu. "Nasıl kullanacağımı biliyorum

Hava. Seni geri itebilirim."

"Bundan emin misin?" Daha da yaklaştı ve sivri dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını açtı.

Başımı salladım. "Dürüstçe mi? Hayır. Ama senden yapmamamı istiyorum ve yaparsan seninle dövüşmeye çalışacağımı söylüyorum." Sesim zar zor titriyordu ve geçirdiğim geceyi düşünerek kendi kendime zihinsel bir övgüde bulundum. Küçük zaferler ve hepsi.

Orion bir adım uzaklaştı, gözlerinde düşünceli bir parıltı vardı. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama kolumu kaptı ve dişlerini derime geçirdi. Dehşet içinde soluk soluğa kaldım ve diğer elimi kaldırarak parmaklarıma büyü yapmaya çalıştım. Ama odaklanamadım ve elim yaklaştığı anda arkamdaki kapıya çarptı. Göğsünün sert düzlüğü Beni tahtaya yapıştırdı ve ısırığı derinleştikçe irkildim, kalbim bir tavşaninki gibi çarpıyordu.

İçimi boşaltan bir his içimi çekiştirdi ve güç bir kanaldan bileğime doğru aktı. Büyüm benden alınıyor, bu acımasız yaratık tarafından yutuluyordu.

Üzerimdeki elleri inatçıydı ve ne kadar konsantre olursam olayım, ona karşı hafif bir esinti bile yaratamıyordum. Şimdi benden içiyordu, öyle görünüyordu ki Gücüm onun avucundaydı ve hepsi ona doğru ilerliyordu, içimdeki kuyu boşalıyordu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve başım döndü, karanlık bir an için görüşümü engelledi. En iğrenç Bileğimdeki iki kanlı iğne deliğini tutarken kelime dağarcığımdaki küfürler kafamın içinde uçuştı.

Orion bana eşit bir bakış attı. "Solaria'da her şey gle ilgilidir, Bayan Vega. Bunu unutmayın. Herkes istediğini alır. Bu bizim yolumuz. Ve eğer kendin almaya başlamazsan, Hesaplaşma'yı geçmeyi bile denemeden bu akademide başarısız olacaksın."

Tory

Aramızdaki mesafe milimetrelere inerken bakışlarım Darius'un yüz hatlarında gezindi. Aramızdaki sıcaklık artıyordu, enerji kıvılcımları tenimi sadece onun tatmin edebileceğinden emin olduğum cinsel bir ihtiyaçla aydınlatıyordu ama ben gerçeği kabul etmeyi reddetti.

"Kaçınıcı derecedensin?" Neden daha önce hiç sormadığımı merak ederek nefes aldım. Bana her zaman bir canavar gibi davranırdı, bu yüzden doğasının ne olduğunu kanıtlamaya hiç ihtiyacım olmadığını tahmin ettim.

Ama onun karşısında dururken buraya gelmenin korkunç bir hata olduğunu hissetmeye başladım. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa

ve bunun boş bir söz olmadığı hissine kapıldım.

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve bir an için gözlerinin değiştiğine yemin edebilirdim. Altın gibi görünüyordlardı, gözbebekleri sürüngen yarıklarına dönüşmüştü, sonra gözlerini kırptı ve koyu kahverengi rengi geri geldi. Belki de hayal görmüştüm ama hiç sanmıyordum.

"Ama ben henüz Tarikatımı bilmiyorum," dedim. "Profesör Orion ölümlüler dünyasında büyümenin yetenekleri."

Darius sanki bir yalan arıyormuş gibi dikkatle bana baktı ve ben de kapıya doğru büzülme isteğime direndim. Bana karşı boks yapmıştı.

Aniden geri adım attı ve kot pantolonunun düğmelerini açmadan önce kemerinin tokasını çözdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Nefes nefese kaldım, pantolonunu, boxer'ını ve her şeyini indirirken bakışlarım hareketlerine kilitlendi ve ben

her bir santimine göz atma fırsatı buldum.

"Bana gözlerini dikmeyi bıraktığında sana neyi bilmek için bu kadar çaresiz olduğunu göstereceğim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve bakışlarımı tekrar yüzüne dikerek ona kaşlarımı çattım.

"İnsanlar konuşmanın ortasında aletlerini çıkarma eğiliminde değildir," diye takıldım. "Yani eğer beni istemediysen

küçük Darius'a bir göz attıktan sonra onu tartışmamıza dahil etmemeliydiniz."

Darius bir kahkaha attı ve yarım saniyeliğine sanki birbirimize karşı sonsuz bir nefret beslemiyormuşuz gibi hissettik.

Tekrar bana doğru eğildi ve çıplak tanrısal vücudu o kadar yakınımaya geldi ki nefes almakta zorlandım.

"Eğer bir daha odama davetsiz gelersen, bunun nedeni bize boyun eğmeye hazır olman ya da seni o yatak başlığının üzerine yatırıp çılgılık attırmam için bana yalvarman olmalı.

" diye mırıldandı ve bunu söylerkenki özgüveni hain libidomun aşırı hızlanmasına neden oldu. Isırdım Kendimi tekrar kapısına yasladığımda vücudumda yarattığı etkiyi bilmesini istemediğim için bir cevap veremedim savunmaya geçtim. Neyse ki hareket çok azdı ve ben de ilgisiz kaşlarımı çatmayı sürdürmeyi başardım.

Darius aniden bana arkasını döndü ve koşarak yanımızdaki açık pencereden dışarı atladı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, ne olduğuna bakmak için öne fırladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Darius iki saniyeden daha uzun bir süre on kat aşağıya serbestçe düşmeden önce vücudu beklenmedik bir kolaylıkla yer değiştirdi ve devasa, altın bir ejderha sanki başından beri oradaymış gibi etinin hapishanesinden fırladı.

Darius güçlü kanatlarını birkaç kez çırpıp bulutlara doğru yükselirken efsanenin görkemli canavarına bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Pullarının her biri batan güneşin ışığında milyonlarca değerli taş gibi parlıyordu. Kanatlarının ince zarı yumuşak bir

Sert bir şekilde eğilirken, böylesine devasa bir canavar için mümkün olandan daha fazla bir zarafetle ateş bölgesinin manzarasını dokuyarak geçerken turuncu parıltılar saçıyordu.

Bu görüntü kalbimin çarpmasına ve ona olan arzumun on kat artmasına yetmiyormuş gibi, Ignis House'un tüm cam yapısını titreten güçlü bir kükreme çıkardı. Bunu o kadar güçlü bir ejderha ateşi patlamasıyla takip etti ki, yanaklarımın derisini ısıttı.

Aramızda büyük bir mesafe var.

O gökyüzünü yırtarcasına ilerlerken bakışlarım ona kilitlendi ve kendimi bulutlarda ona katılmak için çaresiz buldum.

Tarikatım kendini gösterdiğinde, bana kanatların kutsamasının bahşedilme ihtimali olup olmadığını merak ettim.

Bulutların arasında uçmak, kendine özgü güzel bir özgürlük gibi görünüyordu ve bunu bir kez bile deneyimleyebilirim, hayatımı dolu dolu yaşamış olarak ölebileceğimi biliyordum.

Darius'u ejderha formunda gereğinden uzun süre izledim ama elimde değildi. Çok güzeldi,

muhteşem, hayvanlar arasında bir kral. Aramızdaki nefreti dizginleyecek hiçbir şey bulamayacağımızı söylerken haklıydı. Benim ve Darcy'nin varlığı onunkini tehdit ediyordu.

Bu diyarın hükümdarı olarak konumlandırıldım ve onun gibi bir yaratığın asla evcilleştirilemeyeceğini değişen formuna bir bakışta anladım.

Birinci Kitabı şimdi sadece 0,99 ÇOK
ÖZEL SATIŞ FİYATIYLA ön sipariş
verin!

**Alıntılar beş yıl sonra yayınlanacak olan Doğaüstü
Canavarlar ve Zorbalar Dizisinden alınmıştır.**

BU ROMAN!

**Zodyak Akademisi: Uyanış (Doğaüstü Zorbalar ve
Canavarlar) tam uzunlukta bir akademi zorbası
Caroline Peckham ve Susanne Valenti'nin romantizmi.**

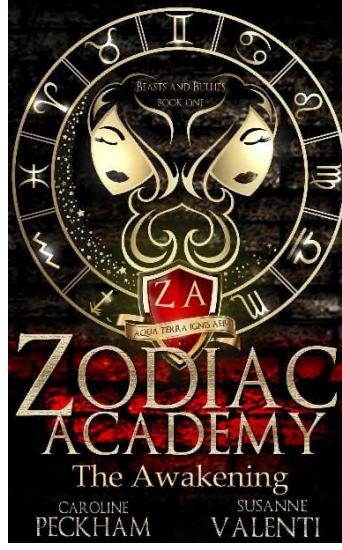
Bir ücret karşılığında
ÖZEL ÖN SİPARİŞ FİYATI SADECE 0.99!
(Fiyat çıkış gününde artacaktır!)

Amazon.com

Amazon UK

Amazon CA

Amazon AU

DAHA FAZLASI İÇİN SABIRSIZLANIYOR MUSUN?
İLK ÜÇ BÖLÜMÜ WEB SITEMDEN OKUYABİLİRSİNİZ
İŞTE

Ve eğer Zodyak Akademisi'ni beğendiyseniz: Origins of an
Akademi Zorbası, o zaman **lütfeñ bir yorum bırakın**. Biz
bağımsız yazarlar için dünyalar kadar fark yaratır!
Teşekkür ederim.

Caroline Peckham'dan daha fazla bilgi için:

www.carolinepeckham.com

DAHA FAZLASI İÇİN SABIRSIZLANIYOR MUSUN?
İLK ÜÇ BÖLÜMÜ WEB SITEMDEN OKUYABİLİRSİNİZ
İŞTE

Başka bir ÜCRETSİZ kitap ister misiniz?

Bir Vampir Oyunu (Vampir Oyunları Serisinin Ön Romanı) almak için hemen bültenime abone olun doğrudan gelen kutunuza gönderilir! [Abone olmak için buraya tıklayın](#)

Caroline Peckham'dan daha fazla bilgi için:
www.carolinepeckham.com

AYRICA CAROLINE PECKHAM TARAFINDAN

VAMPIRLER ÇAĞI

(SUSANNE VALENTI İLE BİRLİKTE YAZILMIŞTIR)

[EBEDİ](#)

[SALTANAT](#)

[EBEDİ GÖLGE](#)

[EBEDİ LANET](#)

[EBEDİ YEMİN](#)

[EBEDİ GECE](#)

[EBEDİ FIRTINA](#)

[EBEDİ AŞK](#)

VAMPİR OYUNLARI ROMANLARI

[VAMPIRLER OYUNU \(SERİNİN ÖN BÖLÜMÜ\)](#)

- E-POSTA LISTEME ABONE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSİZ!

[ABONE OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

VAMPİR OYUNLARI: 1. SEZON

[V OYUNLARI](#)

[V GAMES: MEZARDAN YENİ ÇIKAN V](#)

[GAMES: ŞAFAKTAN ÖNCE ÖLÜ](#)

VAMPİR OYUNLARI: 2. SEZON

[KURT OYUNLARI](#)

[KURT OYUNLARI: GÖLGE ADASI KURT](#)
[OYUNLARI: PARÇALANMIŞ KADERLER](#)

VAMPİR OYUNLARI: 3. SEZON

[AVCI DENEMELERİ](#)

AVCI DENEMELERİ: KARANLIĞA DOĞRU (ÇOK YAKINDA)

[ISAAC'IN YÜKSELİŞİ SERİSİ](#)

[SÜRÜNEN GÖLGE KANAYAN](#)

[KAR](#)

[DÖNEN](#)

[GELGİT](#)

[AĞLAYAN](#)

[GÖKYÜZÜ](#)

[ZAYIFLAYAN](#)

[IŞIK](#)

ISAAC'IN YÜKSELİŞİ

[ROMANLARI DÜŞEN ATEŞ](#)

[\(BİRİNCİ BÖLÜM\) DÜŞEN ATEŞ](#)

[\(İKİNCİ BÖLÜM\)](#)

Yaklaşan yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, VIP posta adresime katılmanızı çok isterim.

Liste.

ABONE OLDUĞUNUZDA BEDAVA KİTAP!

En son bilgileri ve daha fazlasını

www.carolinepeckham.com adresinde bulabilirsiniz.

Gelin ve **Facebook**'ta merhaba deyin

Ya da **beni Twitter'da** takip edin **@carolinepeckham**

Ya da Goodreads'teki sayfama uğrayın

AYRICA SUSANNE VALENTI TARAFINDAN

YALANLAR KAFESI DESTANI:

Zincirlen

miş Bağlı

Kırık Bağlı

Özgür

YALANLAR KAFESI ROMANI:

Kesme

Cam

Közler

TAINTED EARTH DESTANI:

Etkilenm

ış_____

Değiştiril

miş_____

Uyarlanm

ış Gelişmiş

VAMPIRLER ÇAĞI DESTANI:

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

[Ebedi Saltanat](#)

[Ebedi Gölge](#)

[Ebedi Lanet](#)

[Ebedi Yemin](#)

[Ebedi Gece](#)

[Ebedi Fırtına](#)

[Ebedi Aşk](#)

Yeni sürümler ve daha fazlası hakkında en son bilgileri öğrenin

www.susanneval

enti.com adresinde

[Susanne'ı Facebook'ta](#)

[ziyaret edin](#)

[Goodreads'te kitaplarını TBR'ınıza ekleyin](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

